MARILYN HERR

Fără minciuni între noi

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS

PROLOG

– Cum se numește?

– Sinclair. Cindy Sinclair.

– Și a fost căsătorită cu Sumner timp de un an?

– Ea l-a părăsit, exact cu o săptămână înainte de a fi arestat de poliție. Divorțul a fost pronunțat în timp ce el se afla în închisoare.

– Crezi că era la curent cu planurile fostului ei soț?

Fața suptă a bărbatului așezat în spatele imensului birou schiță un zâmbet larg, un fel de rictus redutabil.

– Acesta este motivul pentru care îți încredințez treaba asta, Garrison. Cu scopul să afli acest lucru.

Jay Garrison clătină din cap, învârtindu-se prin cameră ca un animal în cușcă. Patru luni trecuseră de la ultima sa misiune. A fost o perioadă lungă. Destul pentru a-i slăbi reflexele, pentru a-i altera instinctul de supraviețuire.

Dar ei nu înțelegeau asta. Pretindeau că aceste patru luni de odihnă erau indispensabile pentru a ieși dintr-un rol și să revină la realitate. Tot după părerea lor, scurtarea acestei perioade de tranziție între două misiuni putea antrena riscuri inutile. Riscul ca agenții să-și uite pentru totdeauna adevărata lor identitate.

Asta se întâmpla uneori. Se zvonea că un spital era ocupat de vechi agenți cu mintea tulburată care rămâneau convinși că sunt indivizi de fapt imaginari. Acesta era pericolul la care se expuneau toți acești oameni a căror meserie consta în a lucra sub acoperire, a intra în pielea unui personaj imaginat în întregime pentru nevoile unei anchete.

Un pericol printre atâtea altele. Fiindcă cele patru luni de readaptare erau și mai primejdioase. Fără ocupație, gândești prea mult; privești ore în șir în tavan, întrebându-te ce rost au toate astea; reflectezi la tot ce a trebuit să sacrifici, să abandonezi, în numele dreptății și al justiției.

– Vorbește-mi despre ea, spuse în sfârșit Garrison.

– Tot ce ai nevoie să știi se găsește în dosarul ei. Ai putea să arunci o privire în el, astă seară, în avion.

– În seara asta?

– Sumner nu-și va pierde timpul. Îmi trebuie un om la fața locului, acum.

Garrison ar fi vrut să se debaraseze de neliniștea care-l cuprindea. De data asta, îngrijorarea lui era profundă, aproape dureroasă din punct de vedere fizic.

– Am răsfoit dosarul lui Sumner, în dimineața aceasta. Nu este altceva decât un hoț mărunt, un escroc obișnuit care face pe șantajistul, când are ocazia. De ce te interesează atât de mult?

– Rolf Proctor, îți spune ceva?

– Spargerea de la uzina de armanent din Oakfield, de acum patru ani? Proctor a furat cât să echipeze o adevărată mică armată și nimic n-a fost regăsit vreodată.

– Rămâne încă de dovedit că Proctor este amestecat în această spargere. Muncisem luni de zile pentru a ne infiltra în bandă și să facem un om de-al nostru să treacă drept traficant de arme. Din păcate, în momentul când să-l prindem pe Proctor cu mâța-n sac, agentul nostru a fost descoperit.

Privirea întunecată și pătrunzătoare a lui Spence O'Dell arunca fulgere.

– Proctor începuse să devină bănuitor, când poliția locală a venit și l-a arestat pentru o poveste ridicolă cu droguri.

– Așadar este în închisoare, iar armele sunt încă de negăsit, conchise Jay.

O'Dell strânse din dinți.

– Sunt cinci ani când aștept, de când îl supraveghez, știind că va acționa mai devreme sau mai târziu.

– Crezi că a sosit momentul?

– Circulă zvonul că o mare cantitate de arme este de vânzare. Fără îndoială, este marfa furată de la Oakfield.

– Ce rol joacă Sumner în această afacere?

– Intermediar. I-a propus lui Proctor să-i găsească un cumpărător. Când Proctor a fost închis, Sumner s-a dat la fund un timp, apoi a apărut din nou, încercând să relanseze vânzarea. A fost arestat la rândul lui, dar pentru comerț cu mașini furate!

O'Dell avu un râs sec.

– Este o poveste de nebuni, de la început! Toate aceste personaje ale lumii interlope au căzut ca muștele fără să putem pune niciodată mâna pe armele furate.

– Dar, dacă Sumner este în spatele gratiilor…

– Am aranjat intenționat să fie eliberat pe cuvânt. Cum luase legătura cu Proctor încă de când era în închisoare, am hotărât să-l punem în libertate și să-l ținem sub strictă supraveghere, până când ne va conduce drept la locul unde sunt armele.

Jay Garrison își miji ochii.

– Și atunci?

– I-am pierdut urma, răspunse O'Dell cu o voce tremurând de furie.

– Crezi că va lua legătura cu soția sa?

– Exact. Și vreau să fii la fața locului când va da semn de viață, înțelegi? Atunci, ne vei preveni.

– Altceva?

– Nu. Asta-i tot. sub nici un – spun bine nici un – pretext, nu-l arestezi, sau nu-ți dezvălui acoperirea, este clar? Ne anunți, stai cu ochii pe el, dar nu-l atingi.

Fața lui O'Dell era de gheață.

– Un singur pas greșit, Garrison, o singură greșeală, și te sugrum cu mâinile mele.

Jay își înclină capul cu un aer bănuitor.

Ceva nu se potrivea. O'Dell nu-i spunea totul.

– Știm că Sumner i-a scris fostei sale soții în acești ultimi cinci ani, continuă O'Dell. Știm de asemenea că a luat legătura cu un anume Frank Wyman – un fost deținut care l-a cunoscut pe Proctor în închisoare.

– Care este legătura?

– Vei fi acolo pentru a găsi răspuns la acest gen de întrebări, Garrison.

Jay își încruntă sprâncenele. Hotărât lucru, toate astea nu prevesteau nimic bun.

Pe biroul lui O'Dell, dosarul lui Cindy Sinclair era deschis. Timp de o clipă, Garrison avu impresia că întâlnește ochii verzi ai tinerei femei a cărei fotografie era la vedere. Tulburat, își întoarse privirea.

– Îl vreau pe Proctor, reluă O'Dell cu o hotărâre rece.

„Iată-ne ajunși la problemă" se gândi Jay. Nu era vorba de arme, ci de om. O'Dell nu putea suporta eșecul. Această misiune depășea limitele legii, ordinei și justiției. Era o reglare personală de conturi.

– Nu-mi place asta, O'Dell. Îmi ascunzi ceva.

Un timp, cei doi bărbați se priviră fără să clipească. Se cunoșteau prea bine pentru a încerca să se înșele unul pe altul. Lucrau de prea mult timp împreună.

– N-ai nevoie să știi mai mult, Garrison.

– De ce să mă trimiți pe o pistă nesigură, de vreme ce aș putea să fiu mai folositor în altă parte. Nu sunt singurul agent disponibil.

– Nu, dar tu ești cel mai bun, sublinie O'Dell susținând privirea interlocutorului său.

– Care este acoperirea mea, de data asta?

– Ebenist, specialist în mobilă fină. Cindy Sinclair conduce o mică întreprindere și folosește cinci oameni cu normă întreagă: trei muncitori care se ocupă de lucrările de dulgherie și de mobilă de lux și doi arhitecți de interior însărcinați cu decorațiunile și mobilierul. Pentru tot ce reprezintă instalații, electricitate și altele, face apel la mână de lucru din exterior. Și pentru lucrări mari, angajează în plus muncitori în funcție de nevoile sale.

– Cum poți fi sigur că mă va primi?

– Pastime Restauration – societatea ei – a acceptat să restaureze un conac victorian. Un vecin l-a cumpărat pentru a-l transforma în hotel. Sinclair a promis că totul va fi gata în două luni, dar întâmpină greutăți în găsirea personalului în acest moment. Ea va accepta pe oricine care știe să țină un ciocan și un fierăstrău în mână.

O'Dell avu un surâs satisfăcut.

– Cu trecutul tău în construcții, ești omul potrivit.

Jay se postă în fața ferestrei.

– N-am mai lucrat în lemn de ani de zile, spuse el cu o voce gravă. De la… moartea tatălui meu.

„Asasinarea tatălui tău”, îi murmură o voce la ureche.

Revăzu brusc cufărașul care conținea superba colecție de scule de tâmplar de mobilă fină. După doisprezece ani de când îl închisese într-un dulap din apartamentul său din Fort Worth, nu se hotărâse să-l deschidă.

Scutură din cap și se întoarse spre O'Dell.

– Sunt complet ruginit.

– Îți vei reveni. N-ai de ales, Garrison. Apropie-te de această femeie și n-o părăsi o clipă.

Privirea lui Jay se aventură din nou spre fotografia tinerei femei. Ochii ei mărginiți de gene dese – ochi de jad în fundul cărora strălucea o licărire poznașă – s-ar fi spus că-l priveau. Gura ei cu buzele roșii și frumos desenate, părea că-i zâmbește. Emana din ea un amestec straniu de forță și vulnerabilitate.

Jay se cufundă în acești ochi veseli, incapabil să se sustragă farmecului unei expresii atât de malițioase. Apoi întârzie din nou asupra buzelor abia întredeschise care-i șopteau – poate…– cuvinte tandre la ureche, cuvinte care i se adresau doar lui…

El se încordă.

Dar nu mai era neliniștea care preceda începutul fiecărei misiuni. De data asta, era diferit. Ca un sentiment bizar de trădare…

Capitolul 1

– Nu este decât un păienjeniș de minciuni!

Cindy se îndepărtă de fereastră și-l fixă pe interlocutorul ei.

– Cunoști poziția mea față de această problemă, Bill. Nu tolerez să fiu mințită.

– În fine, Cindy, fii rezonabilă! exclamă Bill Taft, în culmea exasperării. A mințit, fie! Dar este cel mai bun ebenist al nostru. Avem deja o întârziere considerabilă din cauza lipsei mâinii de lucru. Nu ne putem permite să concediem un muncitor în acest moment.

– Wyman nu mai lucrează pentru mine, ai înțeles? Vreau să părăsească aceste locuri până diseară.

– Dar…

– Discuția este încheiată, Bill. Puțin mă interesează dacă este singurul ebenist din tot statul Oregon. Eu nu angajez oameni fățarnici. Dacă ar fi fost sincer cu

mine, ar fi fost altceva. Dar să-mi spună că și-a petrecut trei ani în Anglia renovând conace vechi… Trei ani în umbra unei închisori, da!

Scutură din cap și se întoarse din nou spre fereastră.

– Bill, sunt gata să accept orice, cu condiția să mi se spună adevărul.

– Încăpățânarea ta ne va costa foarte scump, Cindy. Tocmai începem să fim cunoscuți în regiune…

– Pastime Restauration este societatea mea, spuse Cindy. Și eu decid cine lucrează pentru mine. Frank Wyman nu mai face parte din această echipă, asta este tot. Sunt destul de clară?

Bill susținu privirea tinerei femei, fierbând de furie. Apoi abandonă partida, ridicând din umeri.

– Îi voi transmite.

El se ridică, dar expresia lui exprima limpede dezaprobarea și Cindy își înăbuși un oftat.

– Știu, Bill…, murmură ea cu voce obosită. Și poate că ai dreptate. Dar trebuie să mă protejez. Toată viața am fost mințită. Nu voi mai accepta nici o minciună. Nici una. Niciodată.

Bill își strânse buzele.

– Au trecut șase luni, Cindy. Cât timp îi vei mai face să plătească? Fie, ar fi trebuit să-ți spună adevărul. Au făcut doar ceea ce credeau că este mai bine pentru tine, ca toți părinții…

– Aceștia nu sunt părinții mei! I-o reteză Cindy cu violență. Părinții mei sunt morți. Cel puțin… mama este moartă.

Ea întoarse capul.

– Să vorbim despre altceva, vrei?

– Nu! Nu poți să eviți la nesfârșit subiectul. Cindy, te cunosc dintotdeauna. Ești ca o fiică pentru mine. Nu mai suport să te văd suferind pentru o poveste care durează de…

– Bill…

– Mama ta n-a avut de ales.

– Ar fi putut să mă crească ea însăși în loc să mă dea surorii sale ca pe un cățeluș.

– Marylin avea șaisprezece ani când te-a născut. Pentru numele lui Dumnezeu, Cindy, fii rezonabilă. Ar trebui, dimpotrivă, să te bucuri că unchiul și mătușa ta te-au adoptat. Altfel ai fi ajuns să crești la un orfelinat.

El își puse pe cap casca de șantier.

– Evelyne și Tom Pattison nu sunt poate părinții tăi, Cindy, dar te iubesc.

Se îndreptă spre ușă și o deschise mânios.

– Cine se ocupă de găsirea unui alt lucrător, tu sau eu?

– Mă ocup eu.

El clătină din cap și plecă.

Cindy îl urmări cu privirea. Își regreta deja nerăbdarea. Totuși, știa că nimic și nimeni nu putea s-o facă să se răzgândească.

Cu un oftat, se îndreptă spre vechea masă care-i servea drept birou și se așeză în fața planurilor parterului conacului. Le examină un moment cu un aer gânditor și clătină din cap cu un aer mulțumit.

O dată terminat, hotelul lui Brian Renfrew va fi o adevărată bijuterie în cel mai pur stil victorian. Renfrew nu se uita la cheltuieli și pretindea ca fiecare detaliu original să fie respectat cu exactitate. Această grijă pentru fidelitate nu costa numai bani: le lipsea timpul. Aveau deja trei săptămâni de întârziere față de graficul lucrărilor. Concedierea lui Wyman nu va îmbunătăți situația…

Numai că în ochii lui Cindy Sinclair, anumite lucruri nu sufereau nici un compromis: aștepta să i se spună întotdeauna adevărul, oricare ar fi fost împrejurările. La urma urmei, nu era prima dată când se aflau în întârziere. Vor găsi ei un ebenist pentru a-l înlocui pe Wyman.

***

Motocicleta vâjâia și se înclină ușor în timp ce Jay lua virajul. El rula fără cască – riscând să atragă furia poliției sau să-și spargă capul în caz de cădere – pentru plăcerea de a simți vântul răvășindu-i părul. Voia să savureze această impresie de libertate.

Jay nu mai condusese motocicleta de luni de zile. Ce bine îi făcea să încalece din nou acest vehicul sălbatic! Era singur pe lume cu mașina sa sub cerul albastru.

Putea cu ușurință să uite de sine pe aici, să se lase în voia sorții, să se ofere mângâierii plăcute a soarelui, să inspire parfumul greu și cald al pădurii de pini și să pretindă că nu există nimic altceva.

O clipă, ezită la o bifurcație spre sud. La urma urmei, nimeni nu și-ar face griji. Cu excepția lui O'Dell, poate, pentru timpul de a găsi un înlocuitor… Jay se gândi deodată dacă nu era timpul să dispară, să-și refacă o nouă viață.

N-ar, fi dificil. După zece ani – deja! – de când juca roluri de acoperire, de când trăia vieți imaginare, îi era din ce în ce mai greu să-și amintească cine era cu adevărat „Jay Garrison". Îi era de asemenea la fel de greu să justifice minciunile și trădările la care recursese, chiar dacă nu căuta decât să apere justiția și ordinea.

Atunci, de ce să nu lase totul baltă și să pornească din nou de la zero? Putea să-și construiască o viață normală de data asta, să întemeieze o familie, să cumpere o căsuță cu un petec de pajiște. Ar avea în sfârșit o viață simplă și echilibrată, iluminată de privirea iubitoare a unei femei.

Imediat, fața lui Cindy Sinclair apăru în fața lui. Din ajun, trebuie să fi scos fotografia ei din dosar de peste

zece ori, ca și cum nu putea suporta să-și i-a ochii de la ea. În această noapte, chiar o visase. Îl fixa cu ochii ei verzi, surâzând cu acel zâmbet ușor poznaș și tainic care-l fascina. Brusc, se trezise transpirat, confuz, tulburat, cu mintea plină de ea…

Un fulger cenușiu și alb traversă atunci drumul din fața lui. Jay viră violent, frânând și luptând să păstreze controlul motocicletei în timp ce roata din spate derapa periculos, oprindu-se în cele din urmă într-un nor de pietriș și de praf…

El scoase o înjurătură. Apoi aruncă o privire în spatele lui, așteptându-se să găsească un iepure mort. Dar animalul imprudent, bine sănătos în cealaltă parte, a drumului ridică urechile și apoi dispăru brusc în desișuri.

Jay începu să râdă și scutură din cap. Iată ce se întâmplă dacă visezi! N-ar fi fost o ironie să supraviețuiască ani de zile în misiuni periculoase pentru ca în cele din urmă să-și frângă gâtul încercând să evite un iepure?

El inspiră adânc și își consultă ceasul. Era aproape ora.

Motorul urlă înainte de a-și relua huruitul de croazieră. Nu mai era timp de îndoieli sau regrete. Din nou, Jay Garrison aparținea Serviciilor Secrete. Escapada lui luase sfârșit.

***

– Asta-i bună!

Cindy privi lung portbagajul gol al mașinii sale. În ajun, conținea o roată de rezervă. Era sigură. O văzuse. Indiscutabil. O atinsese. Și iată că acolo nu mai era nimic.

Cu mâinile în șolduri, făcu turul vehiculului pentru a examina roata din stânga față. Dezumflată. Spartă sau dezumflată, n-avea importanță, era efectiv în pană.

De necrezut! Era rătăcită în mijlocul drumului, în întârziere la întâlnirea cu un om pe care nu-l văzuse niciodată, la o adresă necunoscută, cu o roată de schimbat și nu se vedea nici un telefon!

Scoase un suspin adânc și privi în jurul ei. Noaptea nu va întârzia să cadă. Totul era liniștit. Pe marginea drumului, bâzâitul unei albine zburând din floare în floare abia tulbura liniștea. O briză ușoară sufla peste vârful arborilor. Și deodată, în depărtare, huruitul unei motociclete se auzea din ce în ce mai clar.

Cindy cercetă încă o dată pneul. Șansele de a fi salvată de un automobilist erau foarte, mici în această parte a regiunii. Nu întâlnise pe nimeni de peste o oră, nu se vedea nici o casă, o cutie de scrisori, nici măcar un semn care să indice o proprietate privată.

Nimic.

Se înfioră și scrută drumul din spatele ei. Motocicleta se apropia, acum. Se pare că era o Harley Davidson, judecând după huruitul puternic și ușor de recunoscut al vehiculului. Cindy simți cum îi sporește neliniștea. Acest colț de lume i se părea brusc foarte izolat.

În sfârșit, motocicleta apăru la cotitura drumului, vehicul mare, negru, avansând într-un zgomot asurzitor. Ghidonul cromat străluci în lumina soarelui și Cindy, ca hipnotizată de ochiul de ciclop al farului care părea c-o fixează, încremeni.

Câteva secunde, crezu că vehiculul, lansat cu toată viteza, o va înghiți. Dar conducătorul făcu o abatere abilă și trecu la câțiva centimetri de ea cu o nepăsare stupefiantă. Simți suflul fierbinte al țevii de eșapament.

Tânăra femeie întoarse capul și urmări motocicleta cu privirea.

Iată că bărbatul făcea cale întoarsă și revenea spre ea. Instinctiv, se închise în mașina ei.

Motociclistul opri în dreptul portierei sale într-un ușor nor de praf. Părea echipat pentru o călătorie lungă, judecând după rucsacul, sacul de dormit și bluzonul de piele fixate în spatele șeii. Era foarte înalt, cu o carură impresionantă, păr negru grizonant la tâmple și ochelari de aviator care-i ascundeau privirea.

El puse un picior pe pământ pentru a menține calul de foc în echilibru și apoi motorul.

– Probleme? întrebă el.

Vocea lui era la fel de gravă, măsurată și răgușită cum își imaginase.

– Hm… nu, zise ea cu prudență prin geamul lăsat.

Trebuia să orienteze necunoscutul pe o pistă falsă, să inventeze un prieten, frați a căror întoarcere iminentă o aștepta.

– Nu, nu, reluă ea cu mai multă convingere.

El privi umbrele care se lungeau.

– Este cam pustiu pe aici. N-aș recomanda acest loc unei femei care călătorește singură.

– Eu…

Își acordă timp să respire adânc, dorind în sinea ei ca el să-și scoată ochelarii de soare. Tot ce vedea în oglinda lentilelor era o dublă reflexie a propriei ei fețe crispate. Se redresă și-și compuse o expresie mai sigură de sine.

– Nu sunt singură. Noi… ne-am oprit pentru a permite însoțitorului meu, soțul meu de fapt, să meargă să verifice ceva și…

Se întrerupse o clipă, îngrozită să se audă mințind fără rușine. Prudența o cerea, își zise ea. Instinctul de conservare vorbea pentru ea.

– Vă mulțumesc că v-ați dat osteneala să opriți, continuă ea, dar…

– Soțul… dumneavoastră… se pricepe la mecanică? o întrerupse liniștit motociclistul, cu un aer vag amuzat.

Cindy îi susținu privirea malițioasă, conștientă că o cerceta din spatele lentilelor sale. Foarte încet, ca și cum citea gândurile tinerei femei, el ridică mâna și își scoase ochelarii.

– Pentru că pneul dumneavoastră din dreapta față este complet dezumflat.

Vorbise politicos și când Cindy îi întâlni privirea, avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare. Albastră. Un albastru la fel de limpede și de profund ca un cer de vară.

– Pneul meu? repetă ea, uluită.

Clipi din ochi, realizând că străinul aștepta un răspuns.

– Da „pneul”, reluă el cu un surâs indulgent. Unul din acele lucruri rotunde și negre care se fixează pe janta mașinilor pentru a le face să ruleze, vă amintiți?

Spre marea ei stupefacție, Cindy simți că roșește. Era prinsă în flagrant delict de minciună, o minciună enormă. Și, dintr-o dată, nu-și mai putu stăpâni râsul.

– Complet dezumflată, într-adevăr, admise ea.

El râse la rândul lui.

– Îmi permiteți să arunc o privire?

Pusese întrebarea aproape cu timiditate, ca și cum se temea să n-o sperie pe tânăra femeie, și Cindy se destinse instantaneu. Bărbatul acesta nu-i va face nici un rău. Avea privirea cinstită și directă a celor care n-au nimic de ascuns.

– Bineînțeles, încuviință ea ieșind din mașină. Dar mă îndoiesc că ați putea face mare lucru.

El ridică din umeri, coborî de pe motocicletă și se redresă în toată înălțimea sa. Surprinsă de talia necunoscutului, ea făcu un pas înapoi.

– Nu vă neliniștiți, zise el cu un aer vag ironic. N-am decât intenții bune.

– Asta… nu din cauza dumneavoastră, bâigui ea. Este vorba de acest loc.

Încă o minciună.

Întunericul începea să-i învăluie, în timp ce atmosfera din jurul lor se încărca de zgomotele nopții.

– Evident, consimți el, nu este locul ideal pentru o pană de cauciuc. Aș! Sunt sigur că soțul… dumneavoastră se va ocupa de această roată, nu-i așa?

Cindy tresări ușor. Și dacă o va crede și o va lăsa singură în acest pustiu, la kilometri de orice ajutor?

– Nu există un soț, recunoscu ea cu jumătate de voce și cu capul plecat.

– Bănuiam. Să știți că nu vă pricepeți să mințiți. Dar ați avut dreptate. O femeie singură pe un drum puțin frecventat poate fi o pradă ușoară, dacă are ghinionul să dea peste un netrebnic.

– Nu chiar atât de ușoară, replică ea cu vehemență.

El își ridică sprâncenele, nedumerit.

– A, da?

Timp de o secundă, Cindy fu tentată să mintă din nou și să-i spună – de exemplu – că practică artele marțiale, sau că… Dar licărirea poznașă pe care o citea în privirea străinului o făcu să surâdă.

– Am văzut un film cu lupte de Kung-fu, o dată, spuse ea râzând. În caz de nevoie, aș încerca să-mi aduc aminte de el.

El pufni în râs la rândul său.

– Promit să țin seama de avertisment.

Privirile lor se întâlniră și întârziară – oh, doar o clipă – apoi fiecare își reveni și întoarse ochii ca și când nimic nu se întâmplase.

– Să vedem acest cauciuc, murmură Jay lăsându-se pe vine.

Cindy își simțea inima bătând foarte puternic și o asemenea emoție o tulbură. Recunoscuse acest mic fior care trece uneori între un bărbat și o femeie, discret și plin de promisiuni. Îl mai simțise deja, în câteva rânduri. Spera chiar că se va produce din nou. Dar nu aici. Nu cu acest bărbat, acest seducător care

n-avea nimic dintr-un netrebnic, al cărui surâs ademenitor și privire de aventurier nu putea aduce decât probleme și necazuri.

– Situația nu este disperată, anunță el deodată. Scoatem roata de rezervă din portbagaj și vom fi pe drum în mai puțin de zece minute.

– Ei bine, tocmai asta este… mormăi ea, teribil de stânjenită. N-am roată de rezervă.

Spre marea ușurare a tinerei femei, el nu făcu nici un comentariu.

– Știu, știu, reluă ea, este o prostie. Totuși, vă asigur că ieri era acolo.

Se întrerupse și scutură din cap.

– În fine, oricum ar sta lucrurile, nu va fi atât de simplu cum credeți.

„Oh, ba da” își spuse Jay Garrison.

Totul se petrecea exact cum prevăzuse el.

Cindy Sinclair n-avea roată de rezervă, deoarece el însuși i-o sustrăsese din portbagaj, spre ora trei dimineața, în ziua aceea. Și cauciucul era în pană pentru că el aranjase să se întâmple. Tot așa cum îi telefonase și o atrăsese pe tânăra femeie pe acest drum îndepărtat. Totul se desfășura conform planurilor sale.

Dar, în mod bizar, mecanismul bine pus la punct al stratagemei sale nu-i va aduce nici o satisfacție. Dimpotrivă. Această femeie era prea nevinovată, prea

cinstită pentru ca victoria să fie glorioasă. Era suficient să cerceteze ochii verzi ca să înțeleagă că n-avea nici o posibilitate de a se apăra în fața unui agent experimentat al Serviciilor Secrete.

Își înăbuși un oftat amar și ridică din umeri.

– Hei, genul acesta de neplăceri se întâmplă!

– Fără îndoială, bombăni ea. Totuși, este straniu… Poate că unul din oamenii mei s-o fi împrumutat uitând să mă prevină?

– Unul din oamenii dumneavoastră? Pare intimidant ce-mi spuneți.

– Voiam să spun dintre lucrătorii mei, replică ea aruncându-i o privire piezișă. De altfel, nu credeam că motocicliștii sunt oameni impresionabili.

– Se tem de logodnicii și de soții frumoaselor femei pe care le întâlnesc pe drum. Acela despre care vorbeați adineauri era rodul imaginației dumneavoastră, nu-i așa?

– De ce? Mă veți părăsi aici dacă v-am mințit?

– Nu. Dar aș putea să vă invit la cină, o dată ce vă voi conduce acasă la dumneavoastră.

Aceste cuvinte fură rostite cu o asemenea franchețe încât Cindy se simți descumpănită. Ezită o clipă, apoi se hotărî să-i acorde încredere. La urma urmei, nu era diferit de ceilalți bărbați.

Era exact ce scontase Jay.

– Cine a spus că mă veți conduce acasă? întrebă ea totuși.

– Vă sfătuiesc să acceptați. Se face noapte, și, după câte știu, sunt singura dumneavoastră soluție salvatoare.

– Ce noroc! replică ea cu ironie mergând spre motocicletă. Aveți un nume?

El o ajunse și-i întinse mâna zâmbind.

– Jay T. Garrison. La dispoziția dumneavoastră.

De data asta cel puțin, misiunea nu-l obliga să se prezinte sub o falsă identitate.

– Cindy Sinclair, răspunse ea cu o strângere de mână viguroasă și cinstită. Ei bine, Jay T. Garrison, vă voi fi recunoscătoare dacă veți binevoi să opriți la primul telefon public pentru a suna la stația-service cea mai apropiată. Veți semnala prezența mea aici cerându-le să vină să mă depaneze.

– Nu, declară el calm privind drept în ochii ei.

Îi întinse casca lui.

– Ar putea trece ore întregi înainte ca cineva să sosească. Refuz să vă las singură aici. veți veni cu mine.

Ea făcu ochii mari.

– Imposibil. Eu locuiesc spre nord, dincolo de Newport, pentru a fi mai precisă. Nu este în drumul dumneavoastră.

– Nu mă îndrept spre vreun loc precis. Mergeam doar de plăcere. Faptul că merg spre nord sau spre

sud nu schimbă mare lucru, când ești ca mine, un șomer itinerant. Ea clătină încet din cap, ezitând încă…

– Dar…

– Hotărât lucru, sunteți o persoană încăpățânată, remarcă el.

Luă bluzonul lui din piele și-l puse simplu pe umerii lui Cindy.

– Ascultați, nu sunt un sălbatic, nu iau decât ce mi se dă de bunăvoie. Ah! bineînțeles, dacă mi-ați oferi un pat și compania dumneavoastră pentru noapte, nu v-aș refuza… Dar, deocamdată, n-am altceva în minte decât să vă invit să mâncăm un hamburger îndată ce vom ajunge într-un loc civilizat. Dacă sunteți de acord, firește. Haideți, hotărâți-vă; vin din est, sunt pe drum de peste trei săptămâni și sunt obosit…

Cindy deschise gura, vag șocată de atâta sinceritate brutală. Apoi se răzgândi și se mulțumi să râdă încet.

– Dacă sunteți tot atât de cinstit, pe cât de bun vorbitor, domnule Jay T.Garrison, îi aruncă ea îmbrăcând bluzonul, cred într-adevăr că nu risc mare lucru dacă vă urmez!

Capitolul 2

Se făcuse întuneric când porniră la drum în mare viteză. Farul puternic al motocicletei deschidea un drum de lumină prin întuneric și ei goneau în noapte, huruitul motorului repercutându-se la nesfârșit din colinele înconjurătoare.

Zgomotul asurzitor era ca o prezență fizică și Cindy simțea cum motocicleta vibra sub ea.

Rulau repede, înclinându-se când într-o parte când în alta, pe măsură ce atacau virajele.

Încetul cu încetul, tânăra femeie se destinse lipită spatele puternic al lui Jay, lăsând căldura acestui corp s-o pătrundă încet.

Totul era atât de simplu, dintr-o dată. Nici minciuni, nici secrete tulburătoare; doar viteza, cerul negru și înstelat, și drumul.

Aproape se întristă când Jay rupse farmecul și opri motocicleta în fața micii sale case. Tăcerea se abătu asupra lor, apăsătoare.

Cindy se redresă, încercând să reia contactul cu realitatea, ca sub hipnoză. Nici nu se gândi măcar să protesteze când o mână mare și caldă se așeză pe coapsa ei.

– Sunteți încă lângă mine?

– Mmm.

Ea îl auzi râzând și, în timp ce-l ține strâns de mijloc cu amândouă brațele, îl simți desprinzându-se și coborând de pe motocicletă. Aerul rece și umed o lovi pe tânăra femeie în față și începu să tremure.

Jay ridică imediat gulerul bluzonului de piele cu care era îmbrăcată și-i întinse mâna.

– Veniți. Fiți atentă la țeava de eșapament. Este fierbinte.

Cindy se regăsi pe pământ ferm și își ridică ochii. Cerul de deasupra ei era plin de stele. Se simțea minunat, ca îmbătată de această aventură neobișnuită.

Deodată, simți privirea lui Jay ațintită asupra ei. Era o privire intensă, pătrunzătoare și gânditoare. Străinul era altfel în întuneric. Trăsăturile sale păreau mai ascuțite și ochii puțin mai duri.

Pentru a pune capăt acestei stranii intimități, ea rupse tăcerea.

– Sincer, îmi pare rău că v-ați schimbat itinerarul, spuse ea întinzându-i bluzonul pe care i-l împrumutase.

El îl luă nepăsător.

– Puteți încă să-mi mulțumiți acceptând invitația mea la cină.

Cindy murea de dorință să spună da. Totuși, o voce din sinea ei îi șoptea să aibă puține rezerve față de acest frumos necunoscut.

– Este târziu, răspunse ea scuturând din cap.

– O cafea, poate? insistă el politicos. În cazul acesta, dumneavoastră mă invitați. Cindy trebui din nou să facă un mare efort să nu cedeze tentației.

– Nu cred, murmură ea, cu regret. Îmi pare rău.

– Și mie, răspunse el cu un mic surâs. Înțeleg că șansele mele de a petrece noaptea aici sunt foarte mici.

Nu era lipsit de îndrăzneală… nici de farmec! Acest aplomb de seducător o dezarmă pe tânăra femeie.

– Excelentă deducție, într-adevăr.

El clătină din cap, cu același surâs liniștit plutind în continuare pe buzele sale.

– În cazul acesta, poate puteți să-mi indicați un motel. Ceva serios și care să nu fie scump.

– Există Sunset Inn, la două sute de metri de capătul străzii. Mi s-a spus că este curat și ieftin.

Ea făcu o pauză.

– Sau… solariumul meu, se auzi ea adăugând, spre propria ei surpriză.

Garrison îi aruncă o privire pătrunzătoare și ea ridică din umeri, simulând indiferența.

– Dacă a dormi pe jos nu vă sperie, nu văd nici un inconvenient să vă instalați acolo sacul de dormit. Nimeni nu va veni să vă deranjeze și v-ar fi greu să găsiți ceva mai ieftin.

O dată în plus, în ziua aceea, Jay își dori să poată găsi curajul să întoarcă spatele și să plece fără să privească înapoi, departe, foarte departe. Nu numai de Cindy Sinclair și de ochii ei verzi fermecători, dar și de O'Dell, de Serviciile Secrete, de această viață de secrete care-l rodea…

Și, dintr-o dată, știu că nu putea să accepte ospitalitatea tinerei femei. Cindy Sinclair era periculoasă. Fără a fi măcar conștientă, îl determina să reflecteze, să analizeze puțin mai de aproape cazul lui Jay T. Garrison…

– Nu, spuse el în sfârșit. Nu cred că este o idee bună.

Ea păru mirată de această schimbare bruscă de atitudine, apoi îi zâmbi cu blândețe. Ce citise oare în ochii lui? Mesajul era până într-atât de limpede? se întrebă el. Hotărât lucru, prudența îl îndemnase să mențină distanța față de această frumusețe extrem de dezirabilă.

Din păcate, el avea o misiune de îndeplinit.

Își aruncă momeala.

– Bun, vă las. Trebuie să dorm și vreau să mă trezesc devreme pentru a căuta de lucru, mâine dimineață.

Și, dezgustat de viclenia lui, își văzu prada căzând în capcană.

– Ce faceți? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Cam de toate și orice găsesc. Când n-ai un ban și ești șomer nu-ți poți permite să faci nazuri.

– Înțeleg. Un om orchestră, într-un fel.

El zâmbi.

– Într-un fel. Evident, dacă mi-e dat să aleg, aș prefera să lucrez în lemn, dar…

Capcana se strângea…

– În lemn? Sunteți dulgher? întrebă ea cu entuziasm.

De data asta, era în mâna lui.

– Am lucrat în construcții, la Chicago, înainte de criză. Am ajuns în Nebraska, unde am petrecut cinci săptămâni lucrând la întreținerea șoselelor. Apoi am hotărât că orice era mai bun decât asta și m-am îndreptat spre coasta de vest.

– Extraordinar! exclamă Cindy, încântată. Ei bine, asta este ziua dumneavoastră norocoasă, Jay Garrison!

– Aveți intenția să măriți casa?

– Nu pe a mea. Spuneți-mi, ați ști să vă ocupați de finisarea unor lucrări ca lambriurile în stil victorian sau plăcile sculptate de deasupra șemineelor?

El ridică din nou din umeri cu o dezinvoltură studiată.

– Mă descurc. Tatăl meu era tâmplar de mobilă fină, el m-a învățat aproape tot ce știu. Nu există multe solicitări pentru genul acesta de lucrări de precizie, în zilele noastre, dar…

– Aveți unelte?

– Da.

El își încruntă sprâncenele, simulând lipsa de înțelegere, stupoarea.

– Ce vreți să…?

– Prezentați-vă la această adresă, mâine dimineață la ora șapte.

Ea căută în poșetă și scoase un stilou cu care scrise în grabă câteva cuvinte pe o foaie de hârtie pe care o rupse din blocnotesul ei.

– Întrebați de șeful de echipă, Bill Taft. El vă va împrumuta materialele care vă lipsesc și vă va spune ce să faceți.

Jay aruncă o privire pe hârtie.

– Simplă curiozitate, pentru cine voi lucra?

– Pastime Restauration, răspunse ea, radioasă. Sunteți tot ce mi s-a întâmplat mai bun, în această săptămână!

El privi această față radiind de bucurie pe care străluceau ca nestematele doi ochi de jad. Vocea lui deveni mai gravă.

– Dumneavoastră sunteți o rază de soare în viața mea, spuse el. Și nu vorbesc numai despre slujbă.

Era atât de aproape de… Jay trebui să-și interzică s-o atragă spre el și s-o legăne sub stele. Ar fi fost suficient un simplu gest…

– Mulțumesc, spuse el în cele din urmă punând bucata de hârtie în buzunar.

– Schimb de servicii reciproce! La urma urmei, m-ați scăpat dintr-o situație dificilă, adineaori.

El clătină din cap, încercând să ignore mustrările de conștiință, încălecă motocicleta și se întoarse pentru o ultimă oară spre tânăra femeie.

– Poate vă voi revedea?

– Există șanse, domnule Garrison, îi aruncă ea, malițioasă, există șanse.

„Din păcate, șansa n-are nimic de-a face cu treaba asta” remarcă el în sinea lui, regretând că această aventură era organizată în amănunt.

Puse motorul în funcțiune și se îndepărtă într-un zgomot de tunet.

***

– Bineînțeles, rămâne oricând posibilitatea să dai foc conacului și să fugi în Tahiti cu Renfrew și banii pe asigurare!

– Într-adevăr, murmură Cindy cu un aer visător, lăsându-și privirea să rătăcească dincolo de ușa deschisă a biroului său.

În camera vecină, Jay Garrison stătea în centrul unui con de lumină și instala o lustră enormă. Transpirația făcea să strălucească bustul său gol, iar rumegușul de lemn îi acoperea părul și zbura în jurul său de fiecare dată când își înălța capul. Cindy admira jocul mușchilor sub pielea tăbăcită de soare și de vânt, silueta sculpturală a acestui necunoscut, care, din înălțimea schelei sale, dădea cu o voce sigură ordine lucrătorilor.

Garrison apăruse de nicăieri în momentul când avea cea mai mare nevoie de el. Misterios, laconic, puțin vorbăreț, avea competența liniștită a celui care a știut să-și facă drumul său fără ajutorul nimănui. Un cow-boy al timpurilor moderne care alesese singurătatea drept însoțitoare.

De unde venea oare? Ce făcuse? După șase zile de când venise, Cindy nu știa nimic în plus despre noul său ebenist decât în momentul întâlnirii lor. Totuși, îi plăcea prezența lui și o singură privire din partea lui o străpungea mai sigur ca o săgeată.

Clipi din gene, ca pentru a se trezi, în timp ce cuvintele lui Bill își croiau în sfârșit drum până în mintea ei. Smulgându-se din contemplarea musculaturii perfecte a lui Garrison, își întoarse din nou atenția spre șeful ei de echipă.

– Ți-am spus că am vorbit cu Renfrew, răspunse ea. Din moment ce grosul lucrărilor va fi încheiat până la întâi luna viitoare, el nu vede nici un inconveninet dacă finisările întârzie puțin, chiar dacă va trebui să lucrăm și noaptea, dacă trebuie. De altfel, am recuperat o parte din întârzierea noastră.

– Exact! întări Bill, aruncând o privire spre ușă. Și dacă mai dai peste încă unul sau doi isteți de genul acestui tip, echipa noastră va fi curând completă.

Cindy roși ușor.

– De câte ori trebuie să-ți repet că-mi pare rău? N-ar fi trebuit să-l angajez pe Garrison fără să te consult. Recunoaște totuși că lucrează mult mai bine decât puteam spera.

– Știe să se servească de o cutie cu unelte, dar continuă să nu-mi placă modul cum a căzut din cer, așa, ca un cadou al providenței.

– Bill, eram singură pe un drum pustiu, cu o roată în pană. Fără el, poate aș fi încă acolo.

– Adresa era falsă și bărbatul cu care aveai întâlnire n-a mai sunat niciodată… Nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– Nu găsești ciudat că un bărbat îți telefonează pentru a-ți propune să-i cumperi tot mobilierul și nu se miră nici o secundă de absența ta la întâlnire?

– Contactase probabil și alți cumpărători în afară de mine; primul sosit ar fi luat totul, răspunse Cindy, agasată.

– Și dispariția inexplicabilă a roții tale de rezervă? insistă Bill. Lucrurile nu dispar astfel, fără să lase urme…

– Există un du-te-vino permanent pe acest șantier. Oricine, ar fi putut s-o ia. Copii, Frank Wyman pentru a se răzbuna… Nu știu! Sincer, Bill, nu înțeleg de ce…

– Înțelegi foarte bine…

Cindy își înăbuși un oftat.

– Darryl nu s-ar apropia de mine, Bill, spuse ea mai încet. Căsătoria noastră a fost o greșeală și n-are nici un motiv să vină să mă agaseze acum. În rest, ce legătură ar putea fi între fostul mei soț, roata de rezervă și sosirea lui Garrison? Dumnezeule, nu crezi că este timpul să pui capăt imaginației tale prea bogate?

– Mă mir numai că toate aceste evenimente neobișnuite coincid tocmai cu ieșirea din închisoare a lui Darryl. El te-a acuzat că l-ai denunțat la poliție, îți amintești? A jurat că-și va lua revanșa.

– Erau vorbe în vânt. Era umilit, furios că-l părăsisem…

Își luă o expresie serioasă.

– Poliția crede că n-am nici un motiv de îngrijorare.

– Totuși, ți-a trimis toate acele scrisori, din închisoare.

– Voia să mă sperie.

– Poți spune ce vrei, mie toate astea nu-mi plac, mormăi Bill. Nu-mi place să știu că Summer este din nou în libertate. Cum nu-mi place nici acest gen de atlet cu pectoralii săi de ocnaș. Te-am observat bine, să știi. Îl sorbi din ochi.

Cindy simți că roșește, dar rămase cu capul sus.

– Garrison n-a fost la închisoare, Bill, îi aminti ea cu răbdare. A lucrat în construcții. Ți-am spus-o de o sută de ori.

– Asta este versiunea lui. Eu sunt sigur că trăgea din greu într-un loc de maximă siguranță. Are ochi de pușcăriaș, îți spun. N-ai observat obișnuința de a se plasa întotdeauna cu spatele la perete, ca pentru a se asigura că nu va fi lovit pe la spate? Nu lasă niciodată să se interpună ceva între ușă și el și zece secunde după ce intră într-o cameră, poți fi sigură că a localizat toate ieșirile. Nici un om nu deprinde acest gen de automatism fără motiv, Cindy, conchise el clătinând din cap. Acest tip este bizar, crede-mă.

– Bill, remarcă Cindy, exagerezi. Ascultându-te, ai crede că toți oamenii între șapte și șaptezeci și șapte de ani nutresc intenții rele.

Ea avu un zâmbet ironic și urmă:

– Mai ales când conduce o motocicletă. Este adevărat că Jannie mai iese cu acel tânăr, care are o veche Norton… cum se numește? Ted?

– Todd, bombăni Bill, Todd Shipley. Și nu este o motocicletă, ci un vehicul sinucigaș.

– Marge îl găsește pe acest băiat foarte simpatic.

– Soția mea nu înțelege nimic. Nu vreau ca fiica mea să iasă cu un derbedeu! Oricum ar fi, nu-mi place felul în care te privește.

– Cine? Todd? exclamă Cindy, ironic.

– Jay Garrison! Dă târcoale pe aici ca și când ar fi la el acasă. petrece puțin prea mult timp pentru a pune întrebări și a-și vârî nasul peste tot!

– Bill… Căuta o carte de telefon.

– În biroul tău?

– Telefonul se găsește pe biroul meu! Unde voiai să se ducă Garrsion?

Bill o privi drept în ochi.

– Când l-am surprins, scotocea în sertarul tău, Cindy. Eu nu sunt poate capabil să citesc ziarul fără ochelari, dar nu sunt orb! El l-a închis, ca și cum nu s-a întâmplat nimic, și…

– Ajunge, Bill! îl opri Cindy care începea să-și piardă răbdarea. Nu-l apreciezi pe Garrison, am înțeles. Cu toate acestea, este unul dintre cei mai buni

lucrători pe care i-am avut de mult timp în specialitatea sa și avem nevoie de el. Așadar, încetează să-l sâcâi.

Bill își strânse pumnii.

– N-o să mă împiedici să fiu cu ochii pe el, îi aruncă el răsucindu-se pe călcâie.

Jay își ridică privirea în momentul când șeful de echipă ieșea din biroul lui Cindy și Bill se opri în fața lui, roșu de mânie.

– N-ai nimic mai bun de făcut decât să asculți conversațiile?

– Încercam să termin tocul acestei uși, răspunse Jay cu un aer perfect neutru.

Bill se apropie și mai mult de el.

– Te previn, șuieră el cu o voce scăzută. Dacă te atingi de un fir din părul ei, te omor.

Jay fixă un cui și, cu o lovitură de ciocan sigură și puternică îl înfipse în soclul de lemn. Apoi se întoarse spre interlocutorul său.

– N-am intenția să ating nimic, Taft. Și acum, dacă vrei să mă lași să lucrez, vom putea poate închide la timp acest șantier.

Taft nu răspunse nimic, dar fața lui nu exprima decât violență și ostilitate. În cele din urmă, șeful de echipă se îndepărtă și Garrison scoase un oftat de ușurare.

Hotărât lucru, va trebui să ia măsuri pentru a-l reduce la tăcere pe acest cerber stânjenitor. Deja, cu

trei zile în urmă, trecuse pe lângă catastrofă când Taft dăduse buzna în biroul lui Cindy, surprinzându-l în timp ce consulta dosarele companiei. Numai prezența de spirit și sângele lui rece îi permiseseră să salveze aparențele. Dar Taft era din firea lui suspicios. Devenea periculos.

Acest afurisit șef de echipă încetinea mai cu seamă ancheta. Trecuseră deja șase zile de când Jay era la fața locului și încă nu descoperise nici cea mai mică legătură între Cindy și Sumner. Urmărirea convorbirilor telefonice nu dădea nici ea rezultate și O'Dell continua să aștepte…

– Bună ziua.

Vocea blândă și calmă îl scoase pe Jay din gândurile sale. Își plecă privirea și întâlni ochii verzi ai lui Cindy.

– Ați venit să vă asigurați că noul lucrător se achită bine de sarcina sa?

Ea zâmbi, cu acel zâmbet galeș și totodată malițios care făcea să-i strălucească ochii limpezi și Jay se miră din nou de atâta frumusețe. Totul, la această femeie, atingea perfecțiunea.

– Dacă aș fi nemulțumită de lucrul pe care l-ați făcut după sosirea dumneavoastră, aș fi nedreaptă și ingrată. Ați făcut o treabă excelentă, Garrison.

– Iată-mă deci recompensat, replică el lăsându-și mâna să alunece de-a lungul lemnului neted și cald.

Un lemn neted și cald ca un corp de femeie.

– Multe întreprinderi mici ar visa să aibă meșteri de valoarea dumneavoastră printre lucrătorii lor.

El scutură din cap zâmbind.

– Îmi place prea mult independența. Cazi repede în rutină, să știți. Asta începe prin orare regulate, apoi, foarte repede, decizi să cumperi o casă și să te instalezi de-a binelea. Curând, nu mai privești femeile. Te trezești schimbat într-un cetățean respectabil cu o peluză de tuns și o familie de hrănit. Este înfricoșător, când te gândești.

Ea îl învălui într-o lungă privire pătrunzătoare.

– Înțeleg că peluzele și familia nu vă fac deloc să visați.

Jay făcu o grimasă.

– Nu cred că am rămas vreodată destul de mult timp undeva pentru a putea să-mi pun genul acesta de întrebare.

Ca și cum putea face altfel! Își petrecea o parte din viață jucând roluri. O identitate falsă este o povară greu de purtat. Nu te debarasezi atât de ușor cum ai schimba un costum. Și apoi, rămânând în viață, evitând primejdiile fiecărei misiuni, nu-ți permite să te lași ispitit să te abandonezi prea mult timp pielii dulci a unei femei.

Oh, încercase! Dar niciodată nu putuse să ofere partenerelor sale ce așteptau, de la el, ce sperau. Ce avea el de oferit? Nimic… Pieile personajelor sale de agent secret.

– Ar fi frumos, nu-i așa?

Jay își abandonă meditația sumbră și privi fața tinerei femei.

– Hotelul? Da, fără îndoială.

– Nu hotelul, îl corectă ea aruncând o privire gânditoare în jurul ei. Proprietatea conacul.

Jay clătină din cap, fără să-și ia ochii de la Cindy. Ea surâdea.

– Știu, zise ea, sunt prea romantică. I-am auzit pe Adam și pe Mark, într-o zi când mă credeau plecată. Își băteau joc de Cindy Sinclair care se adresează unor pietre vechi ca și cum ar avea un suflet!

Își plecă ochii, ca un copil prins cu greșeala.

– Este adevărat, le vorbesc. Și jur că, uneori, pot să le aud răspunzându-mi.

– Pfff, puteți să discutați cu tot ce vă place! I-o întoarse Jay.

Cindy îl bătu prietenește pe umăr.

– Destul cu sarcasmele, Garrison! Vă asigur că este adevărat!

– Și ce-i cu asta? Ce vă răspund aceste pietre vechi?

Soarele juca în părul blond cu reflexe cenușii al lui Cindy și Jay nu se plictisea de acest spectacol încântător. Ar fi putut petrece ore întregi privind-o. Nimic nu l-ar fi satisfăcut mai mult.

– Râdeți cât doriți, ele au ceva de spus! Ele au… o memorie, un trecut, o poveste.

– Cam ca și oamenii.

Ea îi aruncă o privire ciudată.

– Exact. Oamenii care n-au nici un simț al trecutului lor sau a ceea ce reprezintă, sunt ca niște bărci abandonate curenților: plutesc în voia sorții.

Ea se încruntă o clipă, apoi, zâmbi din nou.

– Cum facți? întrebă ea.

– Ce anume?

– Pentru a mă face să răspund la întrebări pe care nu mi le-ați pus?

„Asta este meseria mea”, se gândi el cu amărăciune. La drept vorbind, tânăra femeie nu-i spusese încă nimic ceea ce să nu știe deja. Misiunea lui bătea pasul pe loc. Trebuie să se apropie mai mult de Cindy. Să facă astfel încât să devină confidentul ei.

– Dacă simțiți vreodată nevoia să vă stabiliți într-un loc, reluă Cindy pe neașteptate, promit că veți avea întotdeauna de lucru, aici.

– Nu voi uita, murmură Jay, vag surprins, smulgându-se din nou din contemplarea profund tulburată a acestei priviri magice.

El se aplecă pentru a ridica o foaie de glaspapir și se întoarse la lucru.

– Ce i s-a întâmplat lucrătorului pe care l-am înlocuit? întrebă el.

Absența lui Wyman o luase pe nepregătite, în prima zi. Nici măcar, O’Dell nu era la curent.

– L-am concediat. A fost incorect față de mine.

– L-ați prins furând unelte? întrebă Jay cu un aer indiferent, fără a opri alunecarea glaspapirului pe suprafața lemnului.

– M-a mințit în legătură cu trecutul său. A fost închis și a pretins că era în străinătate în acel timp.

– Nu vă plac foștii deținuți?

– Nu-mi plac mincinoșii.

Ea făcu o pauză, apoi zâmbi cu un aer jenat.

– Bill spune că exagerez, în această privință.

– Are dreptate?

Ea reflectă, apoi scutură cu putere din cap.

– Nu. Mincinoșii nu fac mai mulți bani decât hoții. Sunt poate chiar mai răi. La urma urmei, un hoț nu-și însușește decât lucruri, un televizor, o mașină, un ceas… Acestea pot fi cumpărate din nou. Un mincinos îți acaparează încrederea, și asta este de neînlocuit.

– Toată lumea minte. În stadii diverse. Ce părere aveți despre acele minciuni, foarte nevinovate, care se spun uneori unei ființe dragi pentru a fi scutită de suferințe?

– Oh, „minciunile pioase”? replică ea cu o violență neașteptată. Cele cu care împânzim viața copiilor: Moș Craciun… care încetează într-o zi să vină; bunicii care pleacă la spital… și nu se mai întorc niciodată; câinele care s-a pierdut… atunci când a fost dus la veterinar?

Se întrerupse brusc și roși.

– Eu… îmi pare rău… uitați toate astea, vreți?

El încuviință cu un semn din cap și Cindy simți aproape ca o urgență, nevoia de a se confesa, de a spune mai mult.

– Sunt câteva luni de când am descoperit că familia mea m-a mințit… toată viața.

Avu un mic surâs chinuit.

– De atunci, sunt puțin furioasă pe întreaga lume.

El aprobă din nou, în tăcere și își reluă lucrul fără să spună un cuvânt.

Ea îi mulțumi în sinea ei pentru această tăcere, apoi urmări un timp mâinile bronzate și îndemânatice ale căror mișcări urmau forma lemnului și ridicau un nor de rumeguș auriu. Erau mâini frumoase de ebenist… Mâini care știau să facă totul și s-o facă bine. Mâini pe care te puteai bizui…

Brusc, își consultă ceasul și scoase o exclamație de stupoare.

– Dumnezeule! Am întârziat îngrozitor! Sunt așteptată la Barton Antiquités de peste douăzeci de minute.

– Îmi pare rău, spuse Jay. Nu voiam să vă distrag.

– Nu este vina dumneavoastră, aruncă ea râzând.

Dar nu era totuși, puțin…? De la sosirea lui Jay pe șantier, se surprindea mereu visând, căutând silueta lui înaltă printre ceilalți lucrători. Atenția sa rătăcea, schimbătoare, capricioasă, neastâmpărată…

– Pe mai târziu, spuse ea îndreptându-se spre biroul ei.

– Așteptați o clipă.

Cindy făcu stânga împrejur.

– Nu v-am mulțumit niciodată că mi-ați oferit această slujbă. Îmi reînnoiesc invitația: ce-ați spune să cinați cu mine, seara asta?

– Bere și hamburger? întrebă ea râzând.

– Mă gândeam mai curând la un mic restaurant de la capătul digului.

O intuiție prudentă îi dictă, și de data asta, să refuze.

– Mulțumesc, Jay, nu pot accepta.

– Aveți drept principiu să nu ieșiți niciodată cu cineva din rândul personalului?

Ea minți cu nerușinare.

– Într-un fel, da, spuse ea, înainte de a se îndepărta.

La drept vorbind, prefera să evite bărbații atât de diabolic, de seducători ca Jay T. Garrison. Ea recunoscuse privirile pe care i le arunca, această atenție insistentă. Jay îi reamintea pasărea de pradă cu ochi focoși de care se crezuse îndrăgostită și cu care făcuse greșeala să se căsătorească. Pentru a descoperi apoi că nu prețuia mai mult decât funia cu care l-ar fi spânzurat!

Dar de atunci, se maturizase. O experiență dezastruoasă era de-ajuns. Învățase lecția și nu se va mai lăsa niciodată fermecată de surâsul promițător al unuia dintre acești îndărădnici magnifici.

Capitolul 3

Jay înfipse ultimul cui din două lovituri precise de ciocan și se retrase ca să admire lucrul terminat.

Mobila încastrată urma perfect conturul ferestrei, conform fotografiei martor încă agățată pe perete de când Cindy i-o dăduse drept model.

„Nu-i rău, Garrison, își spuse el, cu satisfacție. Nu ești atât de ruginit cum credeai”.

Uitase plăcerea simplă și voluptuoasă de a-și lăsa mâna să alerge de-a lungul unei piese de pin și să-i simtă perfecțiunea. Uitase acest miros curat și inimitabil al lemnului proaspăt tăiat cu fierăstrăul și bucuria de a-l asambla, de a-l prinde în cuie, de a-l îmbuca. Era ca o revelație: îi plăcea să lucreze; noblețea lemnului îi lipsise.

El surâse, îmbrățișând încăperea cu privirea. Toți lucrătorii plecaseră la ei acasă de ore întregi și

șantierul era pustiu. Imensul fierăstrău circular trona într-un colț, greu și tăcut, iar în jur erau grămezi de lemn tăiat îngrămădite în diverse puncte ale camerei, iar aerul era saturat de mirosul plăcut al lemnului de brad.

Soneria telefonului îi reaminti lui Jay motivul prezenței lui în locul acela. Aruncând o privire la ceasul său – era tocmai ora – ridică rapid receptorul.

– Eu sunt, spuse O'Dell cu o voce rece. Ai noutăți?

– Absolut nimic. Dacă Sumner a luat legătura cu ea, a știut s-o facă mai discret și mai abil decât l-am crezut capabil. Ei nu i se poate reproșa nimic, O'Dell. Ne pierdem timpul.

– Ai sosit acolo doar de șase zile, Jay. Nimic nu ne grăbește.

– Cred că suntem pe un drum greșit, asta-i tot.

– Te bazezi pe fapte sau pe una din presimțirile tale? întrebă vocea, sarcastică.

– Aceste presimțiri mi-au salvat adeseori viața, imaginează-ți.

Urmă o tăcere.

– Se îndreaptă spre tine. S-a verificat.

– Când?

– Nu știu. L-am pierdut, după aceea. Dar fii foarte atent. Îți trimit doi oameni să te acopere în caz de nevoie.

– N-am nevoie de ajutor. Lasă-mă să-mi îndeplinesc misiunea și cheamă-ți înapoi agenții.

– Vei face ce ți se spune, replică O'Dell calm. Ei nu-ți vor sta în cale, dar vor fi acolo dacă afacerea se complică.

– Urăsc să am oameni în spatele meu, O'Dell. Știi bine că lucrez mai bine singur. Cu cât vom fi mai mulți pe teren, cu atât riscurile de…

– Ascultă, i-o tăie interlocutorul său, eu nu-ți cer părerea, te informez doar că Matsui și Lennon vor rămâne în preajmă. Ai încredere în mine, nu te vor deranja. Alte probleme?

– Da, șeful de echipă, Bill Taft. Îmi pune bețe în roate. Crezi că poți să mă debarasezi de el fără a dezvălui acoperirea mea?

– Se va ocupa cineva. În afară de asta?

– Asta-i tot.

– Bine. Vreau ca Cindy Sinclair și cu tine să fiți ca două degete de la mână, ai înțeles? Zilele următoare vor fi cruciale. Sumner își va face apariția într-un moment sau altul și tu trebuie să fii capabil să-i urmărești cea mai mică mișcare.

– Ar trebui să te relaxezi puțin, Spence, declară Jay. Toate aceste griji îți ruinează sănătatea.

Închise imediat telefonul, pierdut în gândurile sale. Deodată, un zgomot ușor îl făcu să-și ridice ochii.

Cindy îl urmărea din cadrul ușii, cu o bucată lungă de lemn într-o mână, cu un aer hotărât. Jay simți un nod în stomac. Totuși, rămase nemișcat, așteptând ca

ea să facă prima mișcare. Ce gafă făcuse cerându-i lui O'Dell să-l sune la acest număr! Altădată, nu și-ar fi asumat niciodată acest risc de a fi descoperit…

Brusc, Cindy pufni în râs și își abandonă arma improvizată.

– Îmi pare rău! M-am întors să caut niște planuri în biroul meu și mi s-a părut că aud voci.

Se sprijini de pervazul ușii.

– Ce prostie!

Jay își stăpâni un oftat adânc de ușurare și arătă telefonul cu bărbia.

– Cineva încerca să prindă o pizzerie, spuse el cu un zâmbet dezarmant. Cu multă brânză, fără anșoa.

– Le-ați spus, sper, că noi nu livrăm așa ceva, glumi ea.

– Aveți obiceiul ca atunci când auziți zgomote suspecte să luați un retevei? o dojeni el arătând bucata de lemn pe care o ținuse în mână. Data viitoare, luați-o mai degrabă din loc și alergați să anunțați poliția.

– Îmi pare rău, repetă ea, fără să pară câtuși de puțin afectată. Spuneți-mi, cum se face că sunteți încă aici? Noi nu ne putem permite să vă plătim ore suplimentare, știți doar.

Jay îi arătă fereastra cu pervazul ca un ieșind.

– Vă place?

Cindy făcu ochii mari de uimire, în timp ce se apropia de opera terminată.

– Oh, Jay! Ce minune! Îngenunche cu respect în fața pervazului și mângâie lemnul sculptat.

– Este absolut superb. Fiecare detaliu… fiecare curbă… la fel ca în fotografie.

Jay era și el cuprins de emoție.

– Dorințele dumneavoastră sunt ordine, doamnă. Tot ce aveți de făcut, este să cereți.

– Extraordinar! s-ar spune că se află aici de o sută de ani.

– Efectul va fi și mai reușit, o dată ce lemnul va primi o tentă de culoare.

– Asta ce este?

Ea se apropie de un mic desen gravat. S-ar spune că este un licorn.

– Mmm… Este o semnătură, spuse Jay aplecându-se lângă ea. Tata lua întotdeauna asupra lui această misiune delicată.

– Vă semnați întotdeauna lucrările?

Jay avu un zâmbet jenat. Se simțea dintr-o dată puțin ridicol.

– Numai când mi se pare că merită osteneala.

El atinse micul animal gravat în lemn.

– Tatăl meu semna tot ce lucra. Îmi amintesc că într-o zi, el și echipa lui terminaseră un imobil de apartamente și l-am găsit în podul casei, sculptându-și licornul pe o grindă a acoperișului.

Clătină din cap.

– Era numai un imobil printre alte sute, identice, într-un cartier al orașului. Cine va vedea vreodată mica

lui semnătură pierdută în poduri? Mi-a răspuns că nimic n-ar trebui construit fără să se lase un semn pe el. Semnătura mândriei lucrului bine făcut.

– Tatăl dumneavoastră pare un om remarcabil, murmură tânăra femeie. Și fără îndoială un ebenist fără pereche.

– El m-a învățat totul, spuse Jay. Totuși, după nașterea mea, mobila fină era pentru el mai cu seamă o îndeletnicire pentru timpul liber. Cu o soție și un copil de întreținut, a preferat să se orienteze spre construcții. El și fratele său au înființat o mică întreprindere, ofertele s-au înmulțit și afacerea a devenit foarte repede prosperă. Timp de câțiva ani, au avut lucrări în tot Texasul.

– Nu este treaba mea… dar de ce sunteți, vreau să spun, dacă aveți…

– De ce nu lucrez la Garrison Constructions cu bătrânul meu tată și cu unchiul meu în loc să străbat țara pe motocicletă, cu un rucsac în spate?

– Da. Dacă aveți rădăcini, o familie…

– Au murit, spuse el cu toată delicatețea de care era în stare. Un accident pe șantier. Inspectau o șarpantă care nu fusese fixată cu grijă și a căzut. Unchiul meu a murit pe loc, iar tata două zile mai târziu.

„A mai trăit destul ca să-mi comunice numele responsabililor. Destul ca să-mi spună că n-a fost un accident!”

Mâna lui Cindy se așeză peste a lui, plăcută și delicată și, fără măcar să-și dea seama, își împleti degetele cu cele ale tinerei femei.

– Îmi pare rău, șopti ea. Și mama dumneavoastră? Mai este în viață?

El scutură din cap, privind degetele lor unite.

– După moartea tatălui meu, viața sa oprit pentru ea. A așteptat până la terminarea studiilor mele și apoi… a abandonat partida. Ca și cum vrusese doar să se asigure că puteam să mă descurc singur. Când a fost convinsă de asta, a decis să nu mai sufere și a închis ochii. Pentru totdeauna.

Degetele lui Cindy le strânseră pe ale lui Jay.

– Hei, spuse el cu blândețe ridicând fața plecată tinerei femei. Nu voiam să…

– Nu este vina dumitale.

Ea își șterse o lacrimă cu dosul mâinii.

– Este ciudat, reluă Jay cu amărăciune. Când ești copil, nu-ți imaginezi nici o secundă că s-ar putea ca la un moment dat să fii singur pe lume. Crezi că totul va fi la fel. Și apoi, într-o zi, te trezești și nimic nu mai este ca înainte.

El mângâie mâna lui Cindy, gândindu-se la descumpănirea lui, la acea lungă perioadă de disperare care precedase hotărârea lui de a răzbuna moartea părinților săi. Numai ura care-l anima atunci știuse să redea un sens vieții lui, îl copleșea cu un sentiment de urgență care nu-l mai părăsise niciodată după aceea.

Totuși, astăzi totul era altfel. Durerea, cu toate că era mereu vie, se potolise. Setea lui de revanșă asupra lumii, de asemenea. Și acest foc care-l măcina de atâta timp, nu mai părea să ardă ca de obicei.

Cindy cerceta fața răvășită a bărbatului de lângă ea. Știa că se gândea la părinții lui, la golul groaznic din el când se simțea în voia sorții, fără rădăcini, fără nimic de care să se atașeze. Ea simțise același lucru când aflase că era un copil adoptat… fără părinți.

– Ați cinat? întrebă ea pe neașteptate.

Jay o privi fără să înțeleagă.

– Este aproape ora nouă seara, îi reaminti ea cu blândețe.

El scutură din cap.

– Mă pregăteam de plecare atunci când ai sosit.

– Ce-ai spune de puțină companie? Mor de foame.

Un zâmbet larg ilumina fața lui Jay.

– Așadar, mereu pentru un hamburger și o bere?

– De fapt, aș vrea mai curând o pizza.

– Cu multă brânză, fără anșoa? glumi Jay.

Se îndreptară spre ieșire, mână în mână.

– Unde vrei să mergem?

Jay ridică din umeri.

– Este orașul dumitale.

– Să vedem… Pizzeria de la galeria comercială este prea zgomotoasă… „Il Restaurante”, de pe dig, este puțin prea elegant pentru ocazia asta. Rămâne „La Luigi”, bineînțeles. El face cea mai bună pizza din regiune, dar numai pentru acasă.

– Ei bine, să luăm! Te-aș invita cu plăcere la mine… dacă aș avea unde!

Cindy îi aruncă o privire întrebătoare.

– Motelul costă scump.

Tânăra femeie se opri brusc.

– Să nu-mi spui că faci camping!

– Eu… hm… de fapt, dorm la conac. Este cam lipsit de mobilier, dar are avantajul de a fi curat și uscat.

– Ridicol! Adam și Mark au un apartament. Nu poți locui acolo până găsești ceva mai bun?

– Adam și-a luat o cameră la hotel și iubita lui Mark s-a mutat cu el. Am fi… cam înghesuiți.

Cindy avu un surâs înțelegător.

– Într-adevăr. Trebuie să existe o soluție.

– Poate ar fi trebuit să accept să stau în solariumul dumitale, remarcă el cu dezinvoltură.

Cindy îl privi o clipă.

– Este o idee. Cu condiția să cădem de acord asupra unuia sau a două puncte importante. Mai întâi, este vorba de un aranjament temporar. Apoi, oferta se limitează la solarium… Nu este vorba în nici un caz de un avans. Vei fi bine venit la mine dacă nu vei încerca să faci pe cuceritorul.

El îi aruncă o privire malițioasă.

– Putem negocia ultimul punct?

– Categoric, nu! replică ea, luptând din greu să-și păstreze seriozitatea.

Două ore mai târziu, Jay era instalat confortabil în salonul lui Cindy. Un foc trosnea în cămin, excelenta pizza de la „La Luigi” îi săturase, și Jay încerca disperat să-și păstreze capul limpede și să ignore prezența tulburătoare a tinerei femei de lângă el.

În sfârșit, reușiaw să se facă invitat în casa ei. Aici, poate va putea descoperi un indiciu care să-l ajute în ancheta sa. Dar, pe măsură ce seara înainta, motivațiile lui profesionale se estompară…

Trecuse mult timp de când nu se lăsase ispitit astfel de bucuria simplă de a fi în doi, să stea de vorbă și să se destindă fără gânduri ascunse, fără să-și pregătească sau să-și calculeze următoarea mișcare, următoarea întrebare, nici să nutrească planuri sumbre.

Și în timp ce privea admirativ profilul lui Cindy luminat de flăcări, se surprinse regretând că totul nu era decât un vis efemer. I-ar fi plăcut ca această ființă încântătoare să fie a lui și ca intimitatea care-i apropia să nu fie dictată de o misiune sordidă.

– Vrei o cafea? întrebă ea.

El se smulse din meditația lui.

– Am să te ajut. Cred că eram pe punctul de a adormi.

Ea surâse cu blândețe și se ridică, grațioasă ca o pisică.

– Se datorează fără îndoială acestui lux, spuse ea arătând ruinele din jurul lor. Când te gândești că m-am mutat în această casă anul trecut și că încă n-am pereți.

Jay luă de jos cele două sticle de bere și ambalajul gol de la pizza și o urmă în bucătărie.

La prima vedere, casa semăna cu o cochilie goală. Cea mai mare parte a pereților interiori fuseseră dărâmați, ferestrele camerei de zi nu erau încă nici fixate, nici vopsite și aproape peste tot domnea o dezordine veselă de tapiserii, de tapet și de mobilier rustic.

– Sunt un exemplu perfect al vechiului dicton care pretinde că „cizmarii sunt cei mai prost încălțați”, continuă ea. N-am niciodată timp să mă ocup de propria mea casă pentru că mă consacru caselor altora.

Ridică din umeri și râse bine dispusă.

– Într-o zi, voi reuși poate să fac din această locuință un veritabil cămin.

– O găsesc simpatică așa cum este, spuse Jay aruncând sticlele goale și ambalajul în lada de gunoi.

Apoi se rezemă de perete, cu brațele încrucișate la piept și o urmări pe tânăra femeie făcându-și de lucru.

– Ce-ar fi să-mi vorbești puțin despre dumneata, Cindy Sinclair? reluă el pe neașteptate. Ești originară din Oregon?

– Nu.

Urmă o pauză.

– Vin din nordul Californiei. Din apropiere de Sonora. M-am stabilit aici când am hotărât să-mi întemeiez propria afacere, acum aproape patru ani.

– Regiunea este foarte frumoasă, comentă el pe un ton neutru.

Ea luă două căni dintr-un dulap.

– Lucram pentru o societate de decorațiuni interioare din Portland și treceam printr-o perioadă destul de grea. M-am gândit că o schimbare de aer îmi va face bine. Mama mea trăia aici, la Newport, în această casă. A murit anul trecut.

Jay n-o asculta decât cu o ureche distrată. Nicăieri în dosarul lui Cindy nu se făcea referire la decesul mamei sale. Dimpotrivă, Evelyne și Tom Pattison locuiau încă în împrejurimile Sonorei. Mătușa lui Cindy, în schimb murise anul trecut… Exista aici un mister care părea să fi scăpat ochiului de linx al lui O'Dell și care explica poate de ce tânăra femeie abandonase subit numele de Pattison, cu opt luni în urmă, pentru a-l lua pe cel de Sinclair.

Această noutate stabilită, încă neclară, putea fi primejdioasă.

– Moartea mamei dumitale trebuie să fi fost o încercare teribilă, spuse el cu precauție.

O mască de durere se așternu pe fața tinerei femei.

– Nici măcar nu știam că era mama mea. Pentru mine, a fost întotdeauna mătușa Marylin. Nimeni nu mi-a spus vreodată adevărul în legătură cu ea.

Privea fix picăturile de cafea care cădeau cu regularitate în cană și părea că uitase de prezența lui Jay.

– Exista un… bărbat. Un judecător, bogat și foarte influent. Mama mea lucra pentru el ca dactilografă. Avea șaisprezece ani, și el cincizeci. A rămas însărcinată. El avea deja o familie, o poziție socială de apărat… în schimbul tăcerii mamei mele, i-a promis că atât ei cât și copilului nu-i va lipsi niciodată nimic.

Ea avu un zâmbet amar.

– Și-a ținut cuvântul.

Își ridică privirea spre Jay.

– Este ciudat. În toți acești ani, nu m-am întrebat niciodată de unde veneau toți acei bani sau cum ta… unchiul meu putuse economisi cu ce să-mi ofere cele mai bune școli.

– Așadar, te-au crescut, unchiul și mătușa dumitale?

Cindy încuviință cu un semn din cap.

– Mătușa Evelyne, sora mai mare a lui Marylin, și soțul său. Evelyne nu putea avea copii. Când Marylin a rămas însărcinată, au crezut că este un miracol. La mai puțin de o oră după nașterea mea, m-au smuls de lângă ea ca să mă adopte. Nu mi-au lăsat niciodată nici cea mai mică șansă. Nici măcar nu mi-au dat ocazia să încerc…

Vocea ei se frânse și, fără să-și dea seama ce făcea, Jay traversă camera și o trase la pieptul lui pe tânăra femeie. Ea se întoarse, orbită de lacrimi, încercând să-l respingă, dar el o strânse mai tare în brațe.

– Deschide-ți inima. Haide, nu păstra toate astea în dumneata.

Ea își scutură capul cu putere, luptându-se cu suferința, silindu-se să înăbușe o durere prea vie pentru a fi alinată cu ușurință. Jay ghici în mod confuz că se destăinuia pentru prima dată în viață.

– Nu te reține, Cindy, murmură el mângâindu-i încet spatele și ceafa. Plângi, plângi, îți va face bine.

– Nu!

Totuși, protestele ei se înecară într-un șuvoi de lacrimi și el simți că se agăța de cămașa lui cu furia disperată a celor care se cramponează de viață.

– A… au mințit, strigă ea. N… nu m-au lăsat s-o cunosc! Mi-au furat mama! Cu ce drept…

Jay nu spuse nimic. Ce putea spune s-o consoleze? Nu avea nimic mai bun să-i ofere, pentru moment, decât o prezență reconfortantă și un umăr pe care să plângă.

– E mai bine? șopti el, după un timp care i se păru interminabil și totodată prea scurt.

– Îmi… îmi pare rău. Nu știu ce m-a apucat.

– Ține, spune el întinzându-i o cutie cu batiste de hârtie care se găsea deasupra frigiderului.

Ea se execută cu un zâmbet.

– Mulțumesc. Îți mulțumesc mai cu seamă că n-ai fugit cum fac majoritatea bărbaților când o femeie începe să plângă.

– Șocul trebuie să fi fost teribil, spuse Jay umplând cele două căni cu cafea.

Cindy avu un mic râs înăbușit.

– Este ca şi cum te trezeşti într-o dimineaţă descoperind că toată viaţa n-a fost decât o uriaşă înşelătorie şi că cele două persoane în care aveai o încredere absolută sunt… străini.

Râse din nou, cu amărăciune.

– N-ar fi trebuit să fiu ceea ce sunt. N-ar fi trebuit nici măcar să mă numesc Cindy. Mama mea, adevărata mea mamă, voia să mă boteze Brandy.

– Ce motiv i-a determinat în cele din urmă să-ţi mărturisească adevărul?

Cindy îşi strânse pumnii.

– Nu mi-au mărturisit absolut nimic. Am descoperit totul din întâmplare, la moartea mamei mele. Ea mi-a lăsat toate bunurile ei: această casă, puţini bani şi un jurnal.

Unchiul şi mătuşa dumitale ţi-au explicat de ce…

– Oh, au încercat, îl întrerupse Cindy cu violenţă. N-au încetat să invoce faptul că Marylin era prea tânără pentru a creşte un copil.

Simţi cum se înfurie din nou.

– Nimeni nu s-a întrebat ce vroiam eu. Ce era mai bine pentru mine! Evelyne pretinde că, cu cât treceau anii, cu atât devenea mai greu să-mi spună adevărul. În cele din urmă, toată lumea a hotărât să tacă…

Deschise cu brutalitate uşa frigiderului.

– N-aveau dreptul să păstreze secret un lucru atât de grav. Mai ales când Marylin s-a îmbolnăvit. Dacă cel

puțin aș fi știut că era mama mea, aș fi petrecut mai mult timp cu ea, aș fi reușit s-o cunosc puțin, să aflu cine sunt.

Turnă un strop de lapte în fiecare cană, apoi scoase un oftat adânc.

Jay luă o înghițitură din lichidul fierbinte, fără s-o slăbească din ochi pe tânăra femeie.

– Mama dumitale nu ți-a spus nimic, în timpul celor trei ani pe care i-ai petrecut la Newport?

Cindy scutură din cap.

– Nici un cuvânt. Ca să-ți spun totul, o vedeam puțin, deoarece călătorea. Apoi, la începutul bolii ei, s-a instalat la una dintre cele mai vechi prietene, în sud. Acolo a murit.

– Cum se petrec lucrurile acum între părinții adoptivi și dumneata?

Cindy roși.

– Nu m-am mai reîntors la ei, mărturisi ea, surprinsă să se simtă vinovată. Nu i-am revăzut și n-am vorbit cu ei de șase luni. Nu-i minți pe cei pe care-i iubești…

Jay își privea fix cafeaua.

– Părinții își mint fără încetare copiii. Tocmai pentru că-i iubesc.

– Da, știu, murmură ea cu tristețe. Dar asta înseamnă că au dreptate? Nu. Minciuna este de neiertat.

Capitolul 4

Cindy aruncă o privire pendulei din bucătărie.

– S-a făcut târziu și mâine trebuie să mă trezesc devreme. Am întâlnire cu un anticar din Toledo care susține că deține mai multe piese autentice din epoca victoriană. Bineînțeles, așa spun toți. Voi vedea dacă merită deplasarea.

Ea zâmbi.

– Îți arăt locul de cazare?

Tânăra femeie se înfioră când intră. Locul, rece și umed, conținând diverse obiecte, semăna mai mult cu un vechi depozit de mobile decât cu un solariu.

– Va fi perfect, spuse Jay, în spatele ei. Voi deplasa poate unul sau două scaune și…

– Nu, i-o tăie Cindy scuturând din cap. Nu pot să te las să dormi aici. Parc-ar fi un muzeu și este un frig teribil.

– Atunci, ți-ai schimbat părerea? întrebă el cu naturalețe.

– În ceea ce privește solariul meu, da.

Păru că ezită.

– Canapeaua din salon va fi un pat aproape acceptabil și am mai multe cearșafuri și cuverturi decât îmi trebuie.

Dacă Jay fu surprins, nu lăsă deloc să se vadă.

– Ești sigură? întrebă el încet. N-aș vrea ca prezența mea aici să-ți ridice nici cea mai mică problemă. Oamenii ar putea pune întrebări și...

Ea surâse, ghicind că această aluzie la eventuale bârfe nu era decât o scuză pentru a-i da timp să se răzgândească, dacă dorea. Ca și ea, Jay simțise tulburarea care se înfiripa între ei. Și tot ca și ea, presimțea fără indoială că relațiile lor puteau – atât de ușor – să ia o turnură foarte intimă.

– Nu te neliniști, Jay Garrison. La urma urmei, este doar un aranjament temporar.

El clătină încet din cap, descifrând fără dificultate mesajul. „Nu face pe cuceritorul", spusese ea mai devreme.

Ea îl precedă în salon.

– Mă duc să-ți caut o pernă și cearșafuri.

– O pernă va fi suficient, Cindy. O să folosesc sacul meu de dormit.

Ea vru să insiste, apoi se răzgândi și dispăru pe scară. Când coborî, el deja desfăcuse canapeaua și întinsese sacul de dormit. Ea rămase nemișcată, nehotărâtă, strângând perna la piept.

– Există prosoape curate în camera de baie. Dacă ai nevoie de altceva…

El își ridică privirea spre ea și, pentru a mia oară, își dori ca împrejurările să fi fost altele. „Du-te repede la culcare, o rugă el în tăcere. Îți mulțumesc pentru ospitalitatea ta… răscolindu-ți casa. Poate voi găsi în sfârșit dovada că ești complicea lui Sumner. Asta îmi va ușura conștiința…”.

– Mulțumesc, Cindy. Totul va fi bine, murmură el.

Ea râse încet, jenată.

– O.K. Numai că…nu prea sunt obișnuită să primesc musafiri.

– Mai ales bărbați, nu-i așa? o tachină el.

El fu uimit văzând-o roșind violent și plecându-și ochii.

– N… nu, într-adevăr.

Ceea ce urmă se desfășură atât de repede încât fu incapabil, mai târziu, să spună ce-l determinase să acționeze în clipa aceea mai degrabă decât în alta. Dintr-o dată, nimic nu i se păru mai important decât s-o simtă în brațele lui. Se apropie de ea și o trase cu blândețe la pieptul lui.

– Am norocul de a fi o excepție, îi șopti el la ureche.

Și o sărută.

Buzele lui Cindy erau calde și dulci ca mierea, atât de moi sub cele ale lui Jay. Cu toate astea, simți că tânăra femeie ezita să se abandoneze. El slăbi îmbrățișarea, imperceptibil, ca să n-o sperie, fără a înceta să-i atingă gura cu buzele, ca o mângâiere.

În tot acest timp, era conștient că se juca periculos cu focul. Dacă nu se smulgea fără întârziere din dulceața acestui sărut, lucrurile vor merge mult prea departe, mult prea repede. Nu erau pregătiți pentru asta nici unul nici celălalt.

Cât de greu se resemna să se desprindă de ea! Deja o săruta din nou, mai profund de data asta, cu siguranța și pasiunea unui bărbat cuprins de dorință. Și Cindy răspunse sărutului său, mai întâi timid, apoi cu pasiune și violență.

Când Jay îi abandonă în cele din urmă buzele, puțin mai târziu, ea scoase un suspin și își apăsă fața pe pieptul lui puternic.

– Când ți-am propus să-ți petreci noaptea aici, spuse ea cu voce scăzută, nu mă gândeam că lucrurile…

– Știu, Cindy. Nu trebuie să-mi explici nimic.

– Nu vreau să-ți închipui…

– Nu-mi închipui nimic. Lucrurile, așa cum le spui, nu se întâmplă decât atunci când trebuie să se întâmple.

Ea își înălță capul și el puse din nou stăpânire pe buzele tinerei femei, mai blând de data asta,

depunând de asemenea mici sărutări de-a lungul obrajilor, coborând încet până la curbura delicată a gâtului, simțind-o tremurând în brațele lui.

O sărută din nou, iar și iar, impetuos, lacom, ca și când era prins într-un vârtej. Brusc, înțelese că Cindy era la bunul lui plac, că era pe punctul să cedeze… Realitatea reveni atunci în drepturile ei: era în misiune și trebuia să profite de noapte pentru a scotoci casa, nu să doarmă în brațele proprietarei… Oricât de greu îi era, se desprinse de buzele lui Cindy și își îngroapă fața în părul ei mătăsos, cu respirația tăiată și cu corpul dureros din cauza dorinței nesatisfăcute.

– Noapte bună, Cindy, spuse el respingând-o.

– Noapte bună, răspunse ea, nesigură.

Nu mai îndrăznea să-l privească.

– Dacă ai nevoie de ceva…

El nu se putu împiedica să nu zâmbească de atâta candoare.

– Cred că mă voi mulțumi cu un duș rece.

Ea își regăsi aerul malițios.

– Camera de baie este la etaj, prima ușă pe dreapta.

Acestea fiind zise, se îndepărtă cu grație.

***

Soneria stridentă a telefonului o trezi pe Cindy din somn.

Ea mormăi câteva cuvinte de neînțeles și se rostogoli pe burtă, căutând pe dibuite telefonul și trântindu-l undeva în întuneric. De data asta blestemă aparatul și, trăgând de fir, îl aduse până la ea.

– Mm?

– Cindy? Tu ești? strigă vocea lui Marge Taft, la capătul liniei.

– Mm.

– Cindy, Bill a trebuit să plece la Michigan. O chestiune urgentă de familie. Nu se va întoarce înainte de două săptămâni.

– Michigan, repetă Cindy, amețită.

Apoi, începând să înțeleagă, se ridică brusc.

– Michigan! Cât timp?

– Două săptămâni. Îmi pare într-adevăr rău, Cindy. Știu că duci lipsă de personal. A primit un telefon, acum o oră.

– Dumnezeule!

Cindy închise ochii, cuprinsă de amețeală. Cincisprezece zile. Destul de mult pentru a întârzia serios lucrările șantierului Renfrew. Bill nu era doar șeful de echipă, el reprezenta de asemenea un sfert din capacitatea de lucru a echipei sale!

– De acord, Marge, o să mă descurc. Încă nu știu cum, dar voi găsi o soluție. Mulțumesc că m-ai sunat.

Lasă încet receptorul și se forță să se calmeze. De ce soarta se înverșuna oare împotriva ei? Datorită lui Garrison, aproape reușiseră să respecte graficul.

Iată că totul era din nou compromis.

Garrison.

Amintirea sărutărilor schimbate o lovi în plin și și-l imagină dormind în sacul său, la parter. Aseară, rămăsese trează ore întregi, întinsă în întuneric, incapabilă să-și găsească somnul, în timp ce retrăia fiecare secundă a acelui moment de abandon. Totul se petrecuse atât de firesc, de natural, aproape ca și cum așteptase dintotdeauna să se refugieze în brațele acestui bărbat.

Cindy se ridică din pat și intră în camera de baie. Acolo, privirea ei se opri la aparatul de ras încă umed, pus pe etajera de sticlă, lângă fereastră, alături de o mică trusă de toaletă. Fără să se gândească, îl luă, imaginându-și lama alunecând peste conturul feței frumoase a lui Jay. Apoi deschise sticla de apă de toaletă și inspiră profund efluviile tămâioase și senzuale ale acestui parfum. În fine, privi în jurul ei cu un aer jenat. Oare înnebunea? Nu depășise oare vârsta la care te comporți ca o adolescentă tânjind după dragoste?

Își scoase cămașa de noapte cu un gest hotărât și se aruncă sub duș.

Garrison nu era genul ei, își spuse ea.

Era un fel de animal sălbatic și liber care trăia de pe o zi pe alta și nu dorea altceva. Ea, dimpotrivă, aspira la o dragoste durabilă, la un angajament profund și reciproc. Nimic nu-i apropia.

Se îmbrăcă repede și coborî. Jay bea o cafea în bucătărie.

– Bună dimineața, îi aruncă ea, cât mai firesc posibil. Ai dormit bine?

– Și dumneata?

– M-a trezit telefonul. Avem o problemă neprevăzută: Bill a dispărut.

Jay simți un nod în stomac.

– Cum așa, a dispărut?

O'Dell îl omorâse oare? Dumnezeule mare! El îi ceruse doar să-l scape de el temporar. Nu să-l…

– O chestiune de familie, răspunse Cindy. A luat avionul spre Michigan, în această dimineață și nu se va întoarce înainte de două săptămâni.

– Două săptămâni? Exclamă Jay, încruntat.

Hotărât lucru, superiorul lui nu-și pierduse nimic din redutabila lui eficacitate.

– Iată ceva care nu va conveni afacerilor dumitale.

– Afacerilor noastre, replică ea cu calm. Începând din dimineața asta, ești șeful de echipă, Garrison.

De data aceasta, el o privi cu un aer stupefiat.

– Imposibil! spuse el în cele din urmă.

Nu putea în nici un caz face față acestor două misiuni incompatibile: de agent secret și de responsabil într-o întreprindere de construcții. Nici chiar pentru frumoșii ochi ai lui Cindy Sinclair.

– Urăsc să fac pe șeful.

Ochii verzi ai lui Cindy aruncară fulgere.

– Îmi ești dator, Garrison. Ți-am dat o slujbă în momentul când aveai cea mai mare nevoie. Ți-am oferit un acoperiș și un pat pentru noapte. Cel mai mic lucru pe care l-ai putea face este să mă ajuți să trec peste această situație grea.

– Oamenii dumitale nu mă vor accepta. Mark și Adam lucrează pentru dumneata de peste trei ani!

– Am nevoie de un om competent și totodată capabil să țină piept furnizorilor și antreprenorilor. Adam și Mark sunt lucrători model, am toată încrederea în ei, dar n-ar putea niciodată să-și asume aceste responsabilități. De altfel, ei știu asta, te plac și te respectă.

Nici măcar n-ar trebui s-o asculte. Dar cum putea să-i întoarcă spatele știind că o pusese deliberat în încurcătură? Nu era el la originea dispariției temporare a lui Taft?

– Bun, de acord, bombăni el. Voi fi șeful dumitale de echipă!

***

În seara aceea, Jay se apucă să monteze pereții despărțitori ai salonului lui Cindy.

Ea fusese reținută de negustorii de mobile vechi până spre sfârșitul serii și, întorcându-se acasă, descoperi mobilele din salon acoperite de huse, în timp ce Jay tencuia pereții.

Când deschise ușa, el o primi cu un zâmbet larg.

– Dar, exclamă ea uluită, ce faci?

– Îmi plătesc chiria.

– Jay, ești nebun! Ai lucrat deja toată ziua pe șantier. Doar n-o să te ocupi și de treaba asta, când te întorci seara.

– Îmi face plăcere. Ți-e foame?

– Hm, da.

– Am trecut pe la restaurantul chinezesc. Lasă-mi două minute să fac un duș, apoi vom putea încălzi mâncarea. Ce spui?

– Fantastic! răspunse ea râzând.

Își amenajară un mic colț în fața căminului, în mijlocul caprelor de cherestea, uneltelor și materialelor și cinară chiar pe podea, râzând ca niște copii.

Puțin după miezul nopții, spălară împreună vasele – ca o joacă – apoi Jay o însoți pe Cindy până la

piciorul scării. Acolo, mai discutară un timp și când tânăra femeie se pregăti să urce la culcare, el o sărută ușor pe buze.

Era unul din acele săruturi tandre și spontane care, de obicei, n-au consecințe. Totuși, fură amândoi uluiți de ceea ce se întâmplă.

Jay își pusese mâna pe obrazul tinerei femei și ea simți căldura pe pielea ei, ca și cum se oferea mângâierii respirației lui pe gura ei. Căzu în brațele bărbatului care știa atât de bine s-o tulbure.

Își alunecă încet buzele până la linia delicată a gâtului ei și Cindy tresări când îi atinse ușor sânii. Se datora nu atât mângâierii, cât promisiunii discrete a unei fericiri foarte apropiate.

Deoarece era atât de simplu, atât de firesc să ia mâna lui Jay, și să-l ducă la etaj… N-ar avea nevoie să vorbească. Nici unul nici celălalt n-ar simți acea jenă care precede adeseori prima noapte de dragoste. Jay, la fel de liniștit și de ușor cum făcea întotdeauna, ar ști să-i câștige încrederea și n-ar râde simțind-o stângace.

– Da, spuse ea într-un suflu.

El nu-i ceruse nimic, dar era sigură că răspunde unei rugăminți mute.

Timpul se opri.

În fine, Jay păru că se destinde. El râse încet și o sărută din nou pe tânăra femeie, pe obraz, de data asta.

– Nu, scumpa mea, șopti el, nu. Și acum, urcă repede la culcare înainte să mă răzgândesc.

Cindy îl privi o clipă, uimită că nu simte nici o rușine.

– Jay Garrison, n-am întâlnit încă niciodată un bărbat atât de ponderat. Chiar dacă nu sunt convinsă că admir această trăsătură a personalității tale, adăugă ea cu un aer poznaș.

El îi adresă o clipire din ochi.

– Crede-mă, îngerul meu, nu sunt mult mai sigur decât tine în această privință.

***

Cindy trăi zilele următoare ca într-un vis. Când lumina zilei strălucea, vedea cu satisfacție cum se transformă conacul lui Brian Renfrew. Dar când venea seara, o nouă viață începea, făcută din bulversări la fel de magice: casa ei, viața ei până atunci atât de monotonă, se transformau.

Ea și Jay fuseseră atât de prinși de activitatea lor încât pur și simplu neglijaseră, apoi uitaseră în mod tacit să caute locuință. După câteva zile de coabitare fericită, ideea unei separări devenise de la sine pe cât de nepotrivită, pe atât de neplăcută. De fapt, ea nu-și mai imagina viața fără acest tovarăș irezistibil, așteptând cu nerăbdare ora când putea să se întoarcă în sfârșit acasă și să-l regăsească.

Își luaseră obiceiul să pregătească cina împreună, se certau veseli în momentul când împărțeau sarcinile. Apoi discutau ore în șir, despre una și despre alta, fără a ajunge vreodată în lipsă de idei. Când nu era prea târziu sau când timpul le permitea, făceau plimbări lungi pe plajă și nu reveneau acasă decât atunci când frigul îi trimitea la căldura focului care trosnea în căminul din salon.

Erau și momente când Cindy se surprindea visând: la căsătorie, la copii, la o viață de familie fericită, lângă un soț îndrăgostit.

Bineînțeles, își revenea repede din reverie, înfrânându-și imaginația. Jay Garrison nu era genul de bărbat care să stea lângă foc. Nu-și exprimase el teama față de un angajament? Nu, el va rămâne suficient de mult timp pentru a se îndrăgosti cu disperare de el, apoi, în zorii unei zile fără soare, va dispărea tot atât de brusc cum apăruse, fără un cuvânt de explicație, lăsând în urma lui doar cearșafuri șifonate și mirosul corpului său. Oh, asta nu va însemna că-și bătuse joc de ea. Poate chiar o va iubi, în felul lui. Dar oricât de puternice ar fi sentimentele lui, nu se va pune niciodată problema unui viitor sau a unor planuri în doi. Ori, ea dorea mai mult decât o aventură fără viitor. Mult mai mult.

Prin urmare, când luciditatea îi revenea, Cindy hotăra invariabil să-l alunge pe Jay înainte să fie prea

târziu, înainte să fie înnebunită după el. Dar, îndată ce-l vedea, îndată ce schimbau o privire, o glumă, toate hotărârile se risipeau. Și zilele treceau.

***

– Nu-i atât de simplu!

Jay fixă telefonul între ureche și umăr, fără a înceta să aranjeze jaluzeaua venețiană pe care o monta la fereastra bucătăriei lui Cindy. Făcu un pas înapoi și aprecie rezultatul cu un aer satisfăcut. Apoi, îndepărtând lamelele, o căută pe Cindy cu privirea.

Tânăra femeie era rezemată de un stejar bătrân de la capătul grădinii, pierdută în contemplarea mării care se întindea cât vedea cu ochii. Vântul se juca în părul ei blond cu reflexe cenușii și lui Jay i se păru mai frumoasă și mai dezirabilă ca oricând. Reluă receptorul în mâna dreaptă și își încruntă fruntea de nerăbdare, agasat că nu era alături de ea mai curând decât într-o convorbire cu O'Dell.

– Nu înțeleg prea bine, spunea acesta cu o voce calmă. Tu ești cel mai bun agent al meu, Garrison. Te-am văzut smulgând mărturisiri unor criminali mult mai oțeliți decât această femeie. Atunci, care este problema?

– Nu există nici o problemă, bombăni Jay. Când voi avea o informație să-ți comunic, o voi face. Până atunci, vreau să-l faci să revină pe Taft. Ne lipsește mâna de lucru, aici, și…

El se întrerupse brusc, mușcându-și buza până la sânge.
– Garrison, ce tot îndrugi? Voiai să te scap de Taft pentru că te deranja și azi ar trebui să revină pentru că lui Cindy Sinclair îi lipsește personalul? Ai înnebunit? Astea nu sunt treburile tale. Tu ai misiunea să descoperi ce știe despre Sumner și despre acea blestemată cantitate de arme!

– Există aici oameni cărora nu le pasă de toate astea, replică Jay cu putere. N-am intenția să le sabotez munca numai pentru…

Își înăbuși furia și scoase un oftat.

– Adu-l înapoi. Mă voi ocupa eu cu el.

– Garrison…

Urmă o tăcere la celălalt capăt al firului.

– Matsui spune că te-ai mutat la Cindy Sinclair.

– Mi-ai ordonat să fiu cât mai aproape de ea, îi reaminti Jay cu un ton caustic.

– Amintește-ți numai că ești în misiune. Puțin îmi pasă să știu ce faci la ea acasă din moment ce ancheta nu suferă. Garrison, dacă Sumner îmi scapă numai pentru că această femeie ți-a sucit capul, n-am să te iert…

– Nu mă provoca, O'Dell, îl sfătui Jay foarte calm. N-am nevoie să mă dăscălești. Fă să revină Taft și lasă-mă în pace.

De data asta, tăcerea se prelungi.

– Fii atent, Garrison. Ar fi ușor să cazi în capcană, să uiți adevăratele motive ale prezenței tale acolo.

Aventura ta cu Cindy Sinclair nu poate dura, știi bine. Orice misiune se termină inevitabil, într-o zi sau alta.

– Da, știu.

Închise brusc telefonul și o observă din nou pe tânăra femeie, aflată afară.

„Ar fi ușor să cazi în capcană…“

Într-adevăr.

Dar de asemenea ce ușurare, din când în când, să nu se mai prefacă. Cine-i va reproșa că voia să creadă, măcar câteva zile, în tandra complicitate pe care o împărtășea cu Cindy? Cum putea să i se ceară să reziste farmecului acestor ochi verzi și să renunțe la visul minunat să și-o imagineze în întregime a lui?

Pentru totdeauna.

Din păcate, poți să-ți pierzi ușor sufletul în acest joc periculos. În unele dimineți, Jay se trezea pradă unei panici îngrozitoare, când nu mai știa cine este în realitate. O ființă din carne și sânge, sau un simplu nume în fișierele Serviciilor secrete? Un om sau o fantomă care va dispărea într-o zi când alții vor decide că ancheta lui era încheiată?

Jay alungă aceste gânduri sumbre cu violentă ridicare din umeri și își luă bluzonul de piele care atârna pe spătarul unui scaun din bucătărie.

Capitolul 5

Cindy nu simțea frigul care se lăsase brusc, o dată cu venirea nopții. Briza oceanului îi ciufulea părul și privea orizontul sclipitor, înfofolită într-o vestă groasă de lână.

Din ce în ce mai des, în timpul din urmă, se gândea la Jay și la dragostea imposibilă pe care o simțea cum crește în ea. O dragoste iremediabil sortită eșecului dacă nu se putea hotărî s-o înăbușe. Asista la înflorirea acesteia ca spectatoare neputincioasă, fermecată de un vrăjitor rătăcitor.

– Nu este puțin cam răcoare pentru a rămâne afară? întrebă o voce gravă în spatele ei.

Inima lui Cindy tresări și se întoarse.

– Îmi place această priveliște, spuse ea cu surâsul ei luminos când îl privea pe Jay. Când veneam în vizită la mama, petreceam lungi momente lângă

acest stejar admirând oceanul și stând de vorbă. Mă simț mai aproape de ea aici decât în altă parte în casă.

– Trebuie că n-a fost ușor pentru ea, remarcă Jay. Să te vadă crescând, să-și petreacă timpul cu tine, trebuind totuși să pretindă că era mătușa ta. Îi trebuia mult curaj pentru a suporta o asemenea situație.

– Mai puțin decât să mă crească, i-o întoarse Cindy cu amărăciune. Au optat toți pentru facilitate. Gândește-te puțin! Mințind, scuteau familia de umilința de a o vedea pe Marylin fudulindu-se cu mica ei bastardă.

Vocea sa luă o intonație aproape metalică, pe măsură ce ranchiuna o copleșea din nou.

– El i-a plătit pentru tăcerea lor! Era un om puternic, obișnuit să fie ascultat. Și nu voia cu siguranță să se încurce cu o tânără de șaisprezece ani pe care în plus o lăsase însărcinată. Dragostea n-a jucat nici un rol în acest aranjament, era vorba de o înțelegere obișnuită, într-o chestiune importantă.

Jay nu răspunde nimic. O privea cu tristețe iar ea se simți dintr-o dată rușinată.

– Îmi pare rău, spuse ea cu voce scăzută. Nu trebuia să te plictisesc cu trecutul meu.

– Nu mă plictisești, răspunse el liniștit. E nevoie de timp pentru a accepta anumite adevăruri; să te destăinui puțin poate să ajute, uneori.

Cindy nu se putu împiedica să zâmbească.

– O să-mi lipsești, când vei pleca, Jay.

– Cine a vorbit de plecare?

Vocea lui era gravă și răgușită, privirea intensă și pătrunzătoare și Cindy trebui să se lupte cu emoția care o copleșea brusc.

– Tu, mi se pare. Numai dacă nu ți-ai schimbat părerea?

Un fulger de suferință trecu prin ochii albaștri ai lui Jay, înlocuită imediat de o licărire neînduplecată și glacială.

– Nu, spuse el întorcându-se. Ți-am spus deja că nu căutam stabilitate.

– Știu, murmură Cindy cu blândețe. Mă întrebam numai când intenționezi să pleci, asta-i tot.

– Este oare important?

Ea ezită, timp de o clipă.

– Nu, presupun că nu.

Încă o minciună…

Jay n-a spus că-i minți adesea, mai ales pe cei pe care-i iubești?

Garrison se blestemă imediat pentru duritatea lui. Întinse mâna și mângâie obrazul tinerei femei, cu tandrețe.

– Dacă ai ști ce mult aș fi dorit să te întâlnesc mai de mult, Cindy. Pe vremea când aveam încă ceva de dăruit.

– Nu spune asta, șopti ea cu o voce fără vlagă. Totul este atât de confuz…

Cuvântul nu era prea tare. Și numai Jay era de condamnat. Nu-i trebuise mai mult de o zi pentru a scotoci casa de sus până jos. Firește, nu găsise nimic și în loc să plece și s-o supravegheze pe Cindy de la distanță, rămăsese, amânând pentru mai târziu momentul când va părăsi căldura în care se lăsase învăluit cu nespusă plăcere. Această slăbiciune devenea periculoasă, îi făcea să sufere pe amândoi. Venise momentul să acționeze cu mai mult discernământ.

– Am abuzat suficient de ospitalitatea ta, Cindy. Există un apartament de închiriat, în oraș: pot să mă mut acolo săptămâna viitoare. Voi merge să-l văd luni, pentru a semna contractul.

Cindy își simți inima strângându-se dureros, dar fața îi rămase impasibilă și clătină doar din cap.

– Știi, bineînțeles, că nu doresc să te văd plecat.

– Da.

Vocea lui deveni gravă.

– De aceea trebuie să plec, Cindy. Situația ne depășește deja.

Căuta privirea tinerei femei.

– N-aș putea suporta să te știu nefericită din vina mea.

– Crezi că îmi asum un asemenea risc? întrebă ea cu amabilitate. Nu m-am simțit niciodată atât de bine cum mi se întâmplă cu tine. Cum ai putea să-mi faci rău?

– Anumite aparențe sunt înșelătoare, Cindy. Ai despre mine o imagine care nu corespunde realității. Niciodată nu voi fi bărbatul pe care-l cauți, înțelegi?

– Nu, răspunse ea cu un zâmbet tremurător. Nu te frământa, nu-mi fac nici o iluzie. Știu că n-o să-ți vinzi motocicleta ca să te stabilești aici. Știu numai că…

Cuvintele i se opriră în gât. Se opri și privi în depărtare, cu frumoșii ei ochi verzi plini de lacrimi.

De data asta, Jay nu mai reuși să reziste.

O îmbrățișă, sărutând-o cu o ardoare disperată la care ea răspunse imediat. Și în timp ce-și amestecau respirațiile întretăiate, Cindy simți crescând în ea o dorință atât de violentă încât gemu lângă buzele lui Jay.

Contactul fierbinte cu buzele tinerei femei și această mărturisire înăbușită distruseră puținul control și restul de voință care-i rămăseseră lui Jay și se pierdură amândoi, uitând tot ce nu era corpul și mâinile celuilalt.

Această clipă atât de așteptată, refuzată de atâtea ori, sosise în sfârșit. Nici unul, nici celălalt nu mai avea puterea să reziste. Nimic nu putea să-i oprească, acum, și să împiedice ceea ce așteptau din toată ființa lor de când se cunoscuseră pe acel drum pustiu.

Degetele lui Jay se crispară în părul tinerei femei și își lăsă buzele avide să rătăcească în lungul gâtului ei delicat, urmărind conturul feței lui Cindy, reluând din nou în stăpânire buzele ei, ca un bărbat care crezuse că moare de sete și se aruncă orbește asupra unei surse de apă proaspătă și pură.

Ea nu realizase când îi descheiase vesta de lână, îi ridicase pulovărul și bluza, dar scoase un suspin de plăcere când mâinile lui virile alunecară pe spatele ei, late, calde, senzuale. O mângâie cu înfrigurare, cuprinzându-i sânii rotunzi și delicați cu palmele lui aspre și în același timp blânde.

Un nou val de dorință o copleși imediat pe tânăra femeie care se arcui unduitor și se lipi de șoldurile lui Jay, sfârșind prin a-l scoate din minți. Ar fi vrut să-l elibereze de obstacolul hainelor și să-l simtă gol lângă ea.

Chiar în clipa aceea, el cedă invitației mute a partenerei sale, o ridică în brațe și se îndreptă spre casă, cu buzele unite în continuare cu acelea ale tinerei femei.

Cindy era ca o navă în furtună și, fără a încerca să reziste, se lăsă dusă de furtuna care o antrena departe de țărmuri cunoscute. Amețită, se îmbăta de căldura, de parfumul pielii partenerului ei.

Ajunși în apropierea casei, Cindy încercă brusc nevoia irezistibilă să-l îmbrățișeze mai tare pe acela

care urma să devină amantul ei. Dar, atunci când încercui cu brațele bustul lui Jay, mâna ei atinse un obiect dur și rece în buzunarul interior al buzunarului de piele. Fără să se gândească, îl luă și simți că Jay se crispează.

El o puse jos și se smulse brutal din îmbrățișarea lor.

Dezorientată, Cindy scăpă obiectul și acesta căzu greoi la picioarele lor.

O clipă, rămaseră încremeniți, cu ochii fixați asupra pistolului lui Jay.

În cele din urmă, Garrison reacționă.

El își ridică prompt arma, strecurând-o din nou în buzunarul de unde n-ar fi trebuit niciodată să iasă. Își pierduse oare toată conștiința profesională? Nici chiar un novice aflat în prima sa misiune n-ar fi comis niciodată o greșeală atât de grosolană. S-ar fi putut crede că vrusese să fie descoperit. Dorea oare atât de mult ca adevărul să iasă la lumină?

El se redresă și își ridică ochii spre Cindy. Tânăra femeie se dăduse înapoi, îngrozită. El tresări când o văzu privindu-l cu oroare.

– Cindy, îmi pare rău, ar fi trebuit să te previn…

– Lasă asta afară! spuse ea cu o voce răgușită.

– Cindy, pot să-ți explic…

– Ieși cu arma din casa mea! țipă ea. Imediat!

Și traversă bucătăria alergând, trântind violent ușile batante care se deschideau spre salon.

Jay o urmări cu privirea, înmărmurit. Apoi porni pe urmele ei, abandonându-și bluzonul și obiectul blestemat care strica totul.

Ea stătea în fața ferestrei, cu spatele întors și Jay simți că se încordează auzindu-l intrând la rândul lui.

– Ascultă, Cindy, îmi pare într-adevăr rău. Nu este decât o măsură de precauție pentru mine. Te asigur că niciodată nu m-am folosit de el…

– Te cred, murmură ea. Numai că…

Se întoarse spre el, cu fața palidă și abătută.

– Îmi aduce aminte de întâmplări urâte, asta-i tot.

El clătină doar din cap, fără să spună nimic. Nu se îndoia nici o clipă că Sumner era la originea acestei panici necontrolate care se citea în ochii tinerei femei. Agentul Garrison ar fi trebuit să profite de această ocazie pentru a afla mai mult despre relațiile lui Cindy cu fostul ei soț. Dar nimic pe lume – mai ales misiunea lui implacabilă – nu l-ar fi putut convinge să redeschidă rănile tinerei femei. Atâta cruzime l-ar fi dezgustat de el însuși și se disprețuia deja că trebuise s-o mintă atâta timp.

– Am fost căsătorită, începu ea pe neașteptate, șovăitoare. Soțul meu avea și el un pistol.

– Cindy, nu-mi datorezi nici o explicație.

– Vreau să-ți vorbesc despre asta, Jay. Vreau să încerc să-ți explic cum am putut să mă căsătoresc cu un bărbat ca el.

Ea începu să măsoare camera, strângând nervoasă pumnii.

– L-am întâlnit pe vremea când lucram pentru Camelot. Aveam un contract pentru decorarea unor apartamente model pentru reședințe de lux și Darryl era unul din vânzători.

Ea făcu o pauză, cu un aer gânditor.

– Era un foarte bun vorbitor. Oamenii veneau să viziteze reședința într-o duminică ploioasă, fără un scop precis, pentru a-și trece timpul și el îi amăgea, uluindu-i cu avantajele apartamentelor. Ar fi trebuit să ghicesc că nu era prea cinstit, dar…

Ridică din umeri cu un aer filozofic.

– Am început să ne vedem și să flirtăm. Era nostim, frumos, fermecător și foarte diferit de tinerii cu care ieșeam. Conducea un Porsche, albastru închis, mă invita în cele mai bune restaurante din oraș și-mi dădea impresia că trăiam o aventură fantastică. Petrecea mult timp la telefon încheind înțelegeri incredibile – când nu mă săruta între două avioane!

Clătină încet din cap, ca și cum nu putea să creadă în propria ei naivitate.

– În cele din urmă, a reușit să mă convingă să ne căsătorim și lucrurile s-au deteriorat curând. Eram în plină lună de miere când două gorile au năvălit în camera noastră, într-o seară, și i-au rupt ambele picioare: îi escrocase în urmă cu câteva luni. Apoi, ne-am întors acasă și am început să întrezăresc

realitatea. Primea telefoane ciudate la orice oră din zi sau din noapte și oameni puțin simpatici treceau să-l vadă. Am sfârșit prin a înțelege că activitățile lui Darryl erau ilegale. Punea la cale zeci de escrocherii, revindea mașini furate, tăinuia bijuterii și spăla bani.

Se opri o clipă, încruntată, ca și cum revedea filmul acestor evenimente trecute.

– Atunci l-ai părăsit, încheie Jay cu tact și blândețe.

Ea îl fixă cu ochii ei mari și verzi.

– Am încercat. Prima dată, m-a prins și m-a amenințat că mă va face să-mi treacă pofta de fugă, dacă mai încercam vreodată.

Tresări.

– A doua oară, și-a pus amenințarea în practică. Mi-a arătat pistolul și a jurat că mă va omorî la următoarea tentativă de fugă.

Jay făcu un pas înainte și o prinse în brațele sale, fără să spună un cuvânt, în timp ce ea se destinse încetul cu încetul lângă el.

– În cele din urmă, am apelat la ta… unchiul meu. El a sosit imediat din Portland cu un avocat, șeriful distinctului, polițiști și o jumătate de duzină de prieteni. Darryl mi-a dat drumul. Mi-a poruncit să dispar.

Jay zâmbi, gândindu-se că va fi mulțumit să-l întâlnească într-o zi pe Tom Pattison, pentru a-l felicita.

– Și apoi?

– Câteva zile mai târziu, Darryl a fost arestat. Se pare că poliția îl urmărea de câtva timp. M-am întors la Camelot, am început procedura de divorț și am încercat să duc o viață normală.

Jay o strânse mai tare lângă el.

– El a ieșit acum din închisoare, reluă ea cu o voce liniștită, dar gravă. A fost eliberat condiționat acum cinciprezecezile.

– A luat legătura cu tine?

Cine punea întrebarea? își zise Jay. Agentul secret care nu pierdea din vedere obiectivul misiunii sale sau bărbatul neliniștit pentru femeia pe care o iubea?

– N-am avut vești de la el, răspunse Cindy. Poliția mi-a telefonat. El…

Se întrerupse, ca și când se hotărâse brusc să nu spună mai mult.

– Ce? întrebă Jay îndepărtându-se pentru a o privi. Cindy?

Ea surâse cu dezinvoltură.

– Darryl este convins că sunt responsabilă de arestarea lui. Bineînțeles, a promis să se răzbune când va ieși din închisoare. Poliția m-a avertizat că este din nou în libertate. Procedură de rutină…

Încetul cu încetul, lucrurile se lămureau în mintea lui Jay. Treptat, piesele jocului se îmbinau unele cu altele și înțelegea cu o furie surdă că fusese manipulat de O'Dell de la început.

O'Dell mințise.

Nu crezuse niciodată realmente că Cindy putea fi amestecată în acest trafic de arme.

În schimb, știa că Sumner va încerca să se răzbune pe Cindy și pierzând urma prăzii sale, O'Dell hotărâse s-o folosească pe tânăra femeie drept momeală.

Bineînțeles, O'Dell cunoștea prea bine angrenajele Serviciilor secrete și principiile morale ale lui Jay pentru a-i prezenta deschis situația. Pentru a-și asigura cooperarea celui mai bun agent al său și reușita operațiunii, preferase să se folosească de un subterfugiu incalificabil – să riște viața unei femei fără să i-o spună – și Jay căzuse în plasa lui.

– Ți-a scris din închisoare? întrebă el în cele din urmă, urându-i în tăcere superiorului său focurile iadului.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Da, într-adevăr. N-a încetat să-mi trimită scrisori de amenințare, în primul an. Am făcut greșeala de a deschide una sau două, să le citesc.

Se înfioră.

– După aceea, le-am ars pe toate. Avocatul mei a încercat să stopeze această mașinație dar ce presiuni pot fi exercitate asupra unui om care este deja în spatele gratiilor?

– Și de când datează ultima pe care ai primit-o?

– Ce importanță are? Nu le mai citeam.

– Cindy, un om ieșit din închisoare acum două săptămâni, a jurat să se răzbune pe tine. Când ai primit ultima scrisoare?

Ea ezită.

– Cam acum trei luni… poate patru. Nu-mi amintesc exact.

– Știe așadar unde locuiești?

Ea făcu ochii mari, devenind brusc conștientă de pericolul care o pândea.

– Da, răspunse ea în sfârșit cu o voce gâtuită. Dar poliția spunea că nu risc nimic.

– Poliția poate să se înșele. Cine altcineva mai este la curent cu Darryl?

– Bill Taft. Poate că el a vorbit despre asta cu alte persoane. Este o fire suspicioasă, adăugă ea, schițând un zâmbet.

– Și eu la fel, întări Jay cu gravitate.

Ea vru să râdă.

– Doar nu crezi că el…

Jay o prinse de umeri.

– De acum înainte, nu vei merge nicăieri fără să fii însoțită, ai înțeles? Nici măcar să traversezi strada pentru a lua o cafea. Și fără nici o excepție, Cindy, mă auzi? Nici cea mai mică…

Ea încercă să se desprindă, alarmată și în același timp agasată.

– Nu fi ridicol! spuse ea pentru a se liniști. Darryl latră mai tare decât mușcă. Face zgomot, se agită fără rost, nu este decât un lăudăros.

– Eu nu împărtășesc optimismul tău, insistă Jay cu vehemență, strângând atât de puternic brațele tinerei femei încât își lăsă pe ele urma degetelor sale. Un om nu-și petrece cinci ani din viață în închisoare scriind scrisori furioase fostei sale soții fără să urmărească ceva. Atâta timp cât nu voi ști exact despre ce este vorba, nu te voi scăpa din ochi. Mă instalez…

Își dădu seama că-i făcea rău și o eliberă imediat. Ea rămase nemișcată în fața lui, cu ochii larg deschiși, speriată.

– Vorbești serios, nu-i așa?

– Cum n-am fost niciodată.

Ea îl văzu atunci altfel, ca și cum îi dezvăluia involuntar o latură până acum ascunsă a personalității lui.

– Jay, întrebă ea, ești cumva un fost polițist?

El evită ezitarea care l-ar fi trădat.

– Nu, se grăbi el să răspundă. Dând buzna în viața ta, nu-mi imaginam surprizele care mă așteptau…

De data asta, el nu mințea, chiar dacă vorbele sale aveau un dublu înțeles. Misiunea lui luase o întorsătură pe care n-ar fi putut-o bănui: manipulat de șeful său, îndrăgostit de femeia pe care era însărcinat s-o supravegheze și acum nebun de neliniște la ideea ca Sumner să nu apară din umbră.

Cindy cercetă ochii albaștri ai lui Jay. Ei reflectau îngrijorare, furie și un sentiment mai profund, mai periculos, ca acela al unui animal sălbatic căruia îi este amenințată perechea. Ea simți cum gâtul i se strânge. Nici un bărbat nu-i acordase vreodată atâta importanță… Îi scăpă o mărturisire neașteptată.

– Jay, n-a existat nimeni după Darryl, murmură ea. El a fost primul… și ultimul.

Spre marea surpriză a tinerei femei, el zâmbi. Un surâs de o infinită tandrețe.

– Bănuiam. De ce nu-mi vorbești despre asta?

– Eu… nu știu. Credeam că…

Ea roși violent.

– Vreau să spun, speram că se va întâmpla din nou, dar…

Jay o trase din nou spre el și se aplecă asupra buzelor ei.

– Nici eu, scumpo, nici eu nu mă așteptam la ceea ce se întâmplă cu noi…

Nu le trebui mult timp pentru a relua dialogul pasionat pe care-l întrerupsese șocul armei reci și îngrozitoare a lui Jay. Un colț al vălului fusese ridicat

și Cindy era bucuroasă că se putuse destăinui lui Jay, fericită că vorbise despre durerosul ei trecut. Avea impresia că este mai aproape de bărbatul care-i tulbura viața.

În ceea ce-l privea, Jay resimțea mai mult ca niciodată greutatea chinuitoare a remușcării. Cu ce drept abuza de încrederea acestei tinere femei, atât de nevinovată, atât de frumoasă? Ea i se oferea fără nici o pretenție, iar el nu-i aducea în schimb decât minciuni și decepție. Cum putea, cum îndrăznea…?

– Cindy? murmură el încercând să se îndepărteze de ea. Cindy, te implor, nu trebuie…

– De ce? răspunse ea, amestecându-și răsuflarea cu a lui.

– Dacă facem dragoste, vei sfârși prin a mă urî, Cindy.

Ea se îndepărtă ușor și zâmbi.

– Sincer, Jay, mă îndoiesc…

– Cindy, pentru numele lui Dumnezeu, nu glumesc, îi aruncă el cu o violență controlată. Am promis să rămân ca să te ajut să termini lucrările la conac și pentru a lămuri toată această afacere cu Sumner. După aceea, voi pleca.

Ea îl privea zâmbitoare, radioasă, ca și cum nu-l credea.

– Așadar, nu înțelegi? N-am de ales! Este iremediabil!

Jay oftă.

– Te doresc, Cindy. ești femeia cea mai extraordinară pe care am cunoscut-o vreodată și ceea ce simt pentru tine este unic, fără precedent. Dacă cel puțin lucrurile ar fi fost altfel, eu…

Vocea lui se frânse. Trebuia să-și păstreze secretul.

Tânăra femeie se apropie din nou.

– Trei săptămâni, spuse ea cu blândețe. Avem trei săptămâni în fața noastră, Jay. Se pot petrece atâtea lucruri… De ce să lupți cu tine însuți? Și împotriva mea…

Își puse o mână nesfârșit de dulce în răscroiala cămășii lui Jay și-l mângâie.

– Cindy! exclamă el prinzându-i mâna. Nu vrei asta!

Râsul senzual, dulce și muzical al lui Cindy, alungă aceste temeri.

– Cum poți să știi ce vreau? întrebă ea.

Își lăsă degetele să alunece pe gâtul și umerii musculoși ai partenerului ei, trasând tulburătoare arabescuri cu vârful unghiilor.

Jay își stăpâni încă o dată dorința.

– Nu știi ce faci…

– N-am decât să te privesc pentru a ști imediat ce trebuie să fac, Jay. Buzele tale, vocea ta, degeaba au spus nu, ochii tăi îmi strigă contrariul. Corpul tău îmi spune da…

Era oare momentul când Jay își înțelese neputința de a opri cursul evenimentelor? Sau toate aceste amânări nu fuseseră decât o încercare de a zădărnici,

fără să creadă că este posibil, destinul? Deoarece știuse în mod nelămurit, din prima secundă când privirea lui întâlnise ochii verzi ai lui Cindy, în acea fotografie, că viețile lor vor fi legate.

O ridică în brațe fără un cuvânt și, contopit cu ea într-un lung sărut, urcă scara care-i despărțea de dormitor.

Aici, putură în sfârșit să se abandoneze pasiunii lor, uitând tensiunile, ezitările care-i lipsiseră unul de celălalt. Curând, erau goi, cuibăriți unul lângă altul pe pat și cuceriți de bucuria de a-și explora corpurile, de a-și șopti numele pentru a se asigura că nu visau.

Îmbătat de parfumul pielii lui Cindy, Jay nu obosea să mângâie sânii ei catifelați, să-i acopere cu sărutări umerii, gâtul, întârziind asupra proeminenței delicioase a pântecului ei și aventurându-se apoi mai jos, spre locul cel mai tainic al intimității ei.

O auzi gâfâind, o simți tremurând toată în brațele lui, ghicind instinctiv că nu făcuse niciodată experiența unor asemenea senzații, întrebându-se dacă nu mergea prea repede. Dar el voia totul de la ea. Și entuziasmul tinerei femei nu făcea decât să-i aprindă și mai mult setea de ea.

În sfârșit, îi smulse un geamăt lung și corpul ei se arcui, scuturat de spasme delicioase. Atunci, el veni în ea și regăsind buzele lui Cindy, o sărută profund, extrem de fericit că ea răspunde sărutărilor lui cu o fervoare și o pasiune care sporea și mai mult plăcerea.

Ea se unduia sub el, cu degetele amestecate în părul amantului ei, cu corpul lung și suplu arzând de dorință. Jay știu că nu va mai putea amâna mult timp momentul când va lăsa să explodeze extazul.

– Jay, te rog… șopti ea.

El o iubi mai febril pe tânăra femeie, cufundându-se în puritatea nesfârșită a ochilor ei verzi, și o simți înnebunită să-l primească astfel în ea. Ce mult îi plăceau suspinele ei răgușite, ochii ei acum închiși, părul răspândit pe pernă…

Deodată, tânăra femeie se încolăci și mai strâns în jurul lui. Era o invitație pasionată care frânse voința lui Jay de a prelungi o așteptare împotriva căreia întregul său corp se revolta. Dădu frâu liber pasiunii, imprimând o mișcare tot mai rapidă trupurilor lor împletite.

– Jay, te implor, vino, vino… voi fi aici pentru tine. Voi fi aici toată noaptea…

El crezu că-și pierde cunoștința, doborât de o plăcere fierbinte și sălbatică. Strigă în scorbitura umărului lui Cindy. Apoi, cu respirația tăiată, pe jumătate amețit, o strânse cu putere.

Evidența îl izbi cu o forță și o limpezime uluitoare: pentru prima dată în viața lui, nu se mai îndoia, găsise refugiul la care aspira dintotdeauna.

Grație femeii pe care o ținea în brațe, viața lui avea în sfârșit un sens.

Capitolul 6

Când soneria telefonului răsună, în dimineața următoare, se odihneau unul în brațele celuilalt, potoliți, satisfăcuți. Schimbară un surâs tandru și Jay ridică receptorul, întinzându-l tinerei femei.

– Bill! exclamă ea imediat recunoscând vocea interlocutorului său. Adevărat? Mâine? Este extraordinar.

Ascultă o clipă, cu fața luminată de un zâmbet larg.

– Jay? Da, este aici…

Întinse receptorul lui Jay.

– Este Bill Taft.

Apoi, încruntând brusc sprâncenele, acoperi aparatul cu mâna.

– Va fi foarte mulțumit să te știe la mine, șopti ea.

Jay ridică din umeri și luă receptorul.

– Alo?

– De ce nu mi-ai dezvăluit adevăratul motiv al prezenței dumitale, Garrison?

Jay se încordă imperceptibil.

– Ce vrei să spui?

– Știi bine, faptul că lucrezi sub acoperire pentru poliție, și că ești acolo ca s-o aperi pe micuță de canalia aia, fostul ei soț.

Jay miji ochii, bucuros că Cindy dispăruse momentan în baie.

– Nu înțeleg nici un cuvânt din tot ce spui.

– Fii liniștit, Garrison. N-o să te trădez. Poliția m-a ridicat și m-a ținut închis într-o cameră de hotel din Portland. Aseară, un tip cu numele de O'Dell a venit să-mi spună că ești unul din agenții săi și că asiguri protecția lui Cindy până ce ei descoperă planurile lui Sumner. Eu nu văd nici un inconvenient în treaba asta, dimpotrivă! Ar fi trebuit să-mi spui, asta-i tot. Asta ne-ar fi scutit de multe griji.

Jay nu-și putu reține un zâmbet. O'Dell nu era numai rapid, reușise de asemenea să pregătească o poveste plauzibilă, care nu se îndepărta prea mult de adevăr. Jay închise gânditor telefonul în timp ce Cindy se strecura din nou lângă el, alintându-se ca o pisică.

– Unde rămăsesem? murmură ea, depunând mici săruturi de-a lungul pieptului amantului său, urcând apoi până la gât, până la buzele lui.

– Exact aici, răspunse el mângâind-o. Este atât de minunat să mă trezesc lângă tine.

– Mmm, șopti ea între două sărutări. Nu știam că ar putea fi atât de frumos. Este suficient să mă atingi și sunt pregătită pentru orice. Oare toate femeile sunt ca mine?

Jay râse încet, apoi mâinile lui explorară iar și iar fiecare curbă a acestui corp pe care nu se sătura să-l iubească.

– Ești perfectă, șopti el, aventurându-se spre intimitatea triunghiului ei de aur.

Cindy scoase un suspin și închise ochii, șoldurile ei urmând mișcarea lentă și circulară a degetelor lui Jay, întregul ei corp însoțind aceastăr mângâiere intimă și delicioasă.

El părea că-i ghicește, îi devansează dorințele, împlinindu-i-le chiar înainte de a fi conștientă de ele.

Ea zâmbi, gândindu-se din nou la amantul înflăcărat și neobosit pe care-l descoperise de-a lungul întregii nopți. Unde era bărbatul care rezistase până atunci dorinței de a face dragoste cu ea, susținând că ar fi o teribilă greșeală. Părea că-și uitase toate îndoielile, pentru a nu se mai preocupa decât de ea, antrenând-o pe tărâmuri magice a căror existență nici măcar n-o bănuia, învățând-o cu tandrețe cum să-i comunice dorințele, cum să-i ofere plăcerea, cum să producă plăcere…

Deodată, ea se cabră și lăsă să-i scape un geamăt lung, apăsându-și fața în scobitura gâtului lui Jay, cu corpul încordat. Și în timp ce se lăsa în voia brațelor învăluitoare ale amantului ei, simți lacrimi în ochi, amețită de profunzimea și intensitatea sentimentelor ei.

Merita din plin osteneala. Oricum va fi sfârșitul acestei aventuri, ori cât timp le rămânea să trăiască împreună sau suferința pe care o va îndura după aceea, nu va regreta niciodată aceste momente idilice. Pentru că o femeie merită să cunoască un bărbat ca Jay, cel puțin o dată în viață. Pentru că îi vor rămâne destule amintiri și iubire pentru a-i umple inima și imaginația până la sfârșitul zilelor.

***

Cele două săptămâni trecură fără ca ei să-și dea seama. A fost o succesiune de neuitat de zile și nopți de veselie și dragoste. Momente pe care și unul și celălalt le gravau în memoria lor, atât de mult le savurau. Și în timp ce Cindy descoperea fericirea de a fi iubită total, sălbatic, de acest bărbat misterios pe care-l dezvăluise ea însăși, Jay savura din plin această nouă împlinire cu o bucurie și un entuziasm fără seamăn, surprinzându-se visând că aceste săptămâni furate erau începutul unei vieți adevărate.

Fiindcă Cindy era a lui. O citea în ochii ei mari și verzi, de fiecare dată când se pierdea în ea.

Desigur, o mică voce perfidă îi șoptea uneori că sfârșitul se apropia. Dar el o înăbușea imediat, hotărât să prelungească idila lor cît mai mult timp posibil, agățându-se de iluziile lui cu violența disperată a unui om care se îneacă.

***

– Ai văzut-o pe Cindy?

Vocea lui Bill – care își reluase atribuțiile de șef de echipă pe șantier – răsună în sala goală a hotelului în care Jay termina de asamblat două piese tăiate în unghi ale ramei micului lift pentru mâncare.

– Nu, de câtva timp, de ce? întrebă Jay întorcându-se. Nu este în biroul ei?

– Nu.

El flutură un teanc de facturi.

– Le-am pus pe biroul ei ca să le semneze, dar nu s-a atins de ele. Adam spune că n-a văzut-o de mai bine de o oră.

Jay simți că-i îngheață sângele în vine. Își scoase liniștit centura cu unelte, tot încercând să se convingă că totul era în ordine. Cindy n-ar comite un act necugetat, era conștientă de pericol. Și promisese…

– Scotociți casa, eu mă duc să văd la subsol și în bucătărie, spuse el cu un calm prefăcut.

– Credeam că ești însărcinat s-o supraveghezi, Garrison! mârâi Bill.

– Nu s-ar fi îndepărtat fără să anunțe pe unul din noi, răspunse Jay. Poate Mark știe unde este.

Dar Cindy nu era nicăieri.

– Nimeni n-a văzut-o de la prânz, anunță Bill puțin mai târziu. Erai cu ea, nu-i așa?

– Da.

Părăsise șantierul în companuia lui Cindy cu intenția de a merge să mănânce un hamburger. dar, schimbându-și părerea pe drum, hotărâseră brusc să meargă acasă la ea. Prea nerăbdători pentru a descuia ușa, făcuseră dragoste în spatele casei, uzi leoarcă din cauza ploii. Intraseră în sfârșit în casă, râzând și urmărindu-se până în camera de baie unde se cufundaseră într-o baie caldă, înainte de a face dragoste din nou.

– Mașina ei nu mai este aici, spuse Adam, cu un aer neliniștit. Mark crede c-a auzit-o vorbind despre eșantioanele de tapet, pe care le-a uitat acasă. Trebuie să se fi dus după ele.

Bill scoase o înjurătură.

– Știe totuși că nu trebuie să iasă singură. A încercat cineva să-i telefoneze?

– Da. Nu răspunde.

Jay își luă bluzonul și scoase o bucată de hârtie cu un număr de telefon pe care o întinse lui Bill.

– Sună la acest număr și cere pe un anume Matsui. Spune-i să fie acasă la Cindy exact peste cincisprezece minute. S-a înțeles?

– S-a înțeles, răspunse Taft, ridicând imediat receptorul.

***

Jay ajunse la casa tinerei femei în mai puțin de zece minute. Își lăsă motocicleta în spatele unui pâlc de copaci, acolo unde era sigur că nimeni nu putea s-o vadă, își scoase din cutia de mănuși insigna și o puse în buzunar. Avea ordin să nu-și deconspire acoperirea în nici un moment, sub nici un pretext.

Blestematul de O'Dell!

La dracu cu el și cu ordinele lui! Se servise de Cindy ca de o țintă și el ar trebui să stea acolo, nemișcat, cu brațele încrucișate, în timp ce ea își risca viața?

Jay verifică dacă revolverul era încărcat și se apropie discret de casă, alergând de la un copac la altul. Totul părea liniștit. Mașina lui Cindy era oprită în fața intrării și constată, îngrijorat, răceala capotei. Tânăra femeie era deci înăuntru de câtva timp.

Își înăbuși o înjurătură – blestemându-se că nu fusese mai prudent, furios că n-o văzuse părăsind conacul – și înaintă până la ușa-fereastră a bucătăriei. Eșantioanele erau pe masă, iar poșeta lui Cindy pe un

scaun. Dar când Jay încercă să apese clanța, ușa rezistă. Făcu din nou înconjurul casei, încremenind brusc în fața cutiei de legătură a telefonului. Se ghemui și cercetă firul de intrare a liniei, care atârna lamentabil.

Fusese tăiat.

Cu tot calmul de care era, în stare, își căută insigna și o prinse de reverul bluzonului său.

***

Trăia un adevărat coșmar.

Dintr-un moment în altul, se va trezi în brațele lui Jay și el o va liniști, îi va murmura să nu se teamă de nimic.

Cindy inspiră adânc și-l privi pe fostul ei soț care înconjura camera, cu revolverul în mână, deschizând dulapurile pentru a le scotoci conținutul, însoțindu-și căutările cu comentarii sarcastice.

– Hei, hei! Nu-mi amintesc să te fi văzut purtând lenjerie atât de sexy, rânji el scoțând o bluză de dantelă dintr-un sertar.

– Darryl, ți-am mai spus că nu țin bani în casă. Nu există nimic aici care ar putea să te intereseze. Atunci, de ce nu pleci?

– Să plec?

O fulgeră cu privirea.

– Abia am sosit, frumoasa mea.

– Ce vrei?

– N-ai răspuns niciodată la scrisorile mele.

– Nu întreţin corespondenţă cu nebunii.

El ridică din sprâncene, fără să înceteze scotocirea lui metodică.

– Devii jignitoare! Erau scrisori de dragoste, scumpa mea.

– Scrisorile unui bolnav! preciză ea cu răceală. Ţi-am spus deja, sunt cinci ani de când nu mai voiam să te văd. N-au fost vorbe aruncate în vânt. Darryl, ieşi din casa mea.

El o măsură îndelung şi clătină din cap.

– Te-ai schimbat, Cindy. Te-ai maturizat, ai înflorit…

Ea îşi stăpâni un fior de nelinişte şi de groază şi se forţă să fie calmă.

– Ce cauţi, Darryl? De ce te-ai întors?

Un surâs răutăcios brăzdă faţa lui slăbită.

– Ghiceşte… Singurul lucru care mi-a permis să rezist în închisoare era să mă gândesc la ce-ţi voi face când voi fi eliberat.

– Eu n-am avut nici o legătură cu arestarea ta, Darryl.

– Bineînţeles că da. Mă crezi prost? M-ai denunţat şi am stat cinci ani în închisoare. Acum, te voi face să plăteşti pentru tot acest timp pierdut.

Brusc, lui Cindy i se păru că zăreşte o siluetă pe culoar şi inima îi sări în piept.

Dar nu… Nu era nimic. Sau…

Deodată, Jay apăru, imens, în cadrul ușii, cu revolverul în mână, cu privirea rece și amenințătoare. Apoi, în mod misterios, dispăru din nou: „Sunt aici, nu-ți fie teamă, ocupă-te de el pentru a-mi lăsa timp să acționez”.

– Darryl, spuse ea cu un ton insistent, încercând să distragă atenția lui Sumner, îți jur că n-am vorbit cu poliția.

Se duse până la fereastră pentru a-l obliga s-o urmeze și să întoarcă spatele ușii.

– Știi că niciodată n-aș fi…

– Ai măcar idee cum este în închisoare? o întrerupse el îndreptându-se încet spre ea. Este ca…

Nu avu răgazul să-și termine fraza…

Jay sări, apărând din penumbră, suplu și tăcut ca o felină.

– Nici un gest, Sumner, declară el cu o voce ciudat de liniștită. Fiindcă nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât să te dobor.

Cindy văzu privirea lui Darryl înăsprindu-se; bărbatul se răsuci rapid pe călcâie, cu arma în mână. Tânăra femeie țipă chiar în clipa când brațul lui Jay se abătu asupra celui al lui Sumner. Apoi urmară zgomote de pași pe scară. Aproape imediat, alte brațe musculoase o prinseră de talie și o proiectară în direcția patului cu asemenea putere încât căzu în partea cealaltă și se lovi de noptieră.

Un foc de armă răsună în aceeași clipă, urmat de spargerea unui geam, de un strigăt de durere și o pocnitură de cătușe în jurul unei perechi de mâini. Auzi vocea lui Darryl strigând de furie și casa se cutremură, ca și cum cineva fusese izbit de perete.

– Lasă-l, Garrison! aruncă o voce necunoscută de bărbat. O să-l omori! Dă-i drumul!

În cele din urmă, o greutate inertă se prăbuși la podea și o tăcere apăsătoare învălui încăperea.

Încă amețită, Cindy încercă să se ridice și simți mai mult decât văzu, o siluetă repezindu-se spre ea. Jay… El o strânse sălbatic în brațe.

– Ești bine? întrebă el, neliniștit. Cindy, vorbește-mi. Ți-a făcut rău, spune?

– Nu.

Ea era cuprinsă de un tremurat incontrolabil.

– Mă simt bine, serios. Dar, Jay, nu mă strânge atât de tare, mă sufoci… și… mă rănește ceva.

Jay slăbi puțin îmbrățișarea și, atunci când se îndepărtă pentru a vedea fața liniștitoare a iubitului ei, o sclipire metalică îi atrase atenția: Jay purta o insignă… o insignă de polițist, dar era vorba despre altceva…

Jay își înăbuși o înjurătură. Cum să-i explice? Prea neliniștit, n-avusese prezența de spirit să scoată insigna înainte de a alerga la ea. Acum, Cindy o văzuse. Era încolțit.

– Nu ești ebenist, murmură ea ridicând ochii asupra lui. Aveam dreptate…

– Da. Lucrez pentru o agenție specială a guvernului care se ocupă de afaceri delicate.

– F.B.I.?

El avu un zâmbet amar.

– Nu. Nici C.I.A. N-ai auzit niciodată vorbindu-se de noi, Cindy. Noi suntem foarte discreți.

Ea nu înțelegea.

– Dar, în fine, ce faci acolo? De ce…?

Jay o privi lung fără să spună un cuvânt, iar ochii săi exprimau o suferință adâncă.

– Este o poveste lungă, Cindy, spuse el în cele din urmă. O poveste care mă tem că n-o să-ți placă. Lasă-mă mai întâi să termin cu toate astea apoi vom putea discuta, de acord?

Ea se pregătea să răspundă, când Len Matsui îl obligă pe Sumner să se ridice în picioare. Jay o văzu pe tânăra femeie asistând uluită la această scenă: Darryl era plin de sânge și de urme de lovituri, cu încheieturile prinse în cătușe. Încetul cu încetul, Cindy descoperea adevărul.

– Garrison, ai înnebunit sau ce? tună vocea lui Spence O'Dell, dând buzna în încăpere. Vreau o explicație, imediat! Aveai ordin să nu te atingi de un fir de păr al lui Sumner. Îți spusesem…

– O să mi-o plătești…! urlă Sumner.

El nu avu timp să spună mai mult. Matsui îl scotea deja afară.

– Știai totul, spuse Jay ridicându-se pentru a face față superiorului său. Știai că ea era în pericol și nu mi-ai spus nimic. M-ai făcut să cred că…

– Era singurul mijloc, i-o tăie O'Dell, fără să-și dea măcar osteneala să nege acuzația. Atâta timp cât erai pe urmele lui, n-o pândea nici un pericol. Iată de ce ți-am încredințat această misiune, Garrison. Cu tine în preajmă, nu putea să i se întâmple nimic.

Jay explodă.

– Era suficient un pas greșit! Unul singur! Ea putea să-și piardă viața. Nici măcar nu m-ai prevenit. Drept cine te crezi?

– N-aveai nevoie să știi, Garrison. erai plasa mea de siguranță, asta-i tot. Matsui și Lennon se ocupau de Sumner. Misiunea ta consta în a veghea asupra lui Cindy Sinclair. Numai că, iată, tu ești un răzvrătit, nu urmezi niciodată ordinele! Vrei să ne faci să pierdem ultima șansă de a ajunge la armele acelea!

Jay închise ochii, cu maxilarele încleștate, pradă unei furii atât de violente încât trebuia să se lupte din greu să și-o stăpânească. Pentru nimic! Toate astea pentru nimic! Cindy își riscase viața și O'Dell nu se gândea decât la Proctor și la armele lui.

– S-a terminat! continuă O'Dell. Adună-ți lucrurile și întoarce-te acasă.

O privi pe Cindy și scutură din cap.

– Ți-am spus să fii atent, Garrison. Ai amestecat sentimentele cu misiunea. Asta îți afectează judecata, reacțiile, instinctul… și faci greșeli.

– N-am făcut nici o greșeală, O'Dell!

– M-ai făcut să-l pierd pe Sumner!

O'Dell se răsuci pe călcâie și merse până la ușă.

– Fă-ți bagajele și întoarce-te în Virginia! Este încă mult de lucru acolo!

Jay ascultă pașii lui O'Dell cum se pierd pe scară, apoi zgomotul ușii de la intrare care se trânti. Abia atunci se întoarse spre Cindy, care nu se mișcase. Ea era așezată pe aceeași mochetă, țeapănă, cu figura întunecată.

– Cindy…, începu el, teribil de nefericit.

– Nici un cuvânt, i-o reteză ea, cu o voce tăioasă.

Ea se ridică și începu să aranjeze camera pe care Sumner o răscolise. Jay vru să se apropie, dar ea se desprinse cu o furie rece.

– Nu mă atinge! spuse ea apăsând pe fiecare silabă. Și pleacă! îți dau zece minute să părăsești această casă.

– Nu voi pleca de aici până când nu mă vei asculta, îi răspunse cu un ton hotărât.

Ea îl fulgeră cu privirea.

– Ce trebuie să ascult? O altă înșiruire de minciuni? Fiindcă totul era prevăzut, montat în amănunt, nu-i așa?

– Cindy, totul a început ca o misiune de rutină, totuși…

– O misiune de rutină? repetă ea izbucnind într-un râs amar. Mulțumesc pentru lecție! Nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât un instrument al rutinei polițienești! Și bineînțeles, întâlnirea noastră n-a fost o întâmplare?

Jay deveni foarte palid.

– Eu te-am atras pe acel drum. Eu luasem roata de rezervă în ajun și înțepasem pneul tău. După aceea, era suficient să te urmăresc de la distanță și să aștept să faci pană.

Cindy rămânea tăcută. El își continuă mărturisirea, aproape ușurat că putea în sfârșit să-și descarce conștiința.

– Noi știam că vă lipsea mâna de lucru, la conac. Existau toate șansele să mă angajezi. Dacă n-ai fi făcut-o în seara aceea, aș fi trecut în ziua următoare pe la conac, pretinzând că eram în căutare de lucru.

– Și Bill? Tu ești acela care l-ai îndepărtat din drumul tău, nu-i așa?

– O'Dell a inventat o poveste pentru a nu neliniști familia lui și poliția locală l-a ținut sub pază într-o cameră de hotel din Portland.

– Când pretindeai că motelul era prea scump, nu era decât un pretext pentru a te introduce în casa mea?

– O'Dell afirma că Sumner și cu tine ați rămas în legătură. Eu aveam sarcina să găsesc probe ale complicității voastre.

– Mi-ai scotocit casa? exclamă ea cu o voce gâtuită, luptând cu disperare împotriva lacrimilor, refuzând să-i arate amărăciunea ei.

El avea trăsăturile supte și ea remarcă sângele uscat care-i cursese din tâmplă și se prelinsese în lungul obrazului său.

– Acum cinci ani, reluă Jay, Sumner a încheiat un acord cu un anume Proctor să-i vândă o încărcătură de arme furate dintr-o unitate militară din California. Nu se știe dacă a găsit un cumpărător înainte de a fi arestat, dar armele n-au fost niciodată găsite. Noi credem că va încerca să le mute îndată ce va fi pus în libertate. De aceea, O'Dell a pus să fie urmărit. Cu toate astea, el a reușit să-i păcălească pe agenții noștri încă de la ieșirea din închisoare. Mi s-a cerut să mă introduc aici, sub acoperirea de ebenist și să nu te scap din ochi. Mi s-a spus că probabil erai implicată, dar îți jur, Cindy, nu știam că Sumner voia să se răzbune pe tine.

Ea clătină încet din cap, cu o cută amară în cultul gurii.

– Sunt foarte impresionată de profesionalismul tău și al celorlalți agenți secreți. Puneți tot sufletul în activitatea voastră, nu-i așa? La urma urmei, ar fi fost o greșeală să nu profiți… mai ales când suspecta te atrage în patul său. Confidențe în pat, iată o ocazie pe care n-o ratezi ca să afli multe.

Lovitura își atinse ținta. Jay se clătină sub violența acuzației.

– Nu, murmură el cu o voce de abia auzită. Aceasta nu făcea parte din plan.

Ciudat, însă, ea nu simți nici o satisfacție din durerea pe care o citea pe fața iubitului său. Sentimentul că pierduse totul o orbea, o consuma ca un foc mistuitor, simțea că renaște în ea ura viscerală împotriva minciunii.

Toată viața ei nu va fi oare decât o succesiune de înșelătorii? Nu va avea oare de-a face decât cu vicleni, lași și necinstiți?

Incapabilă să mai suporte această decepție, jignită din nou până în adâncul sufletului, începu să urle și luă o sticlă grea de parfum, aruncând-o cu toată puterea în capul lui Jay.

– Dispari din viața mea! Ieși de aici! Nu ești mai bun ca ceilalți! Ești chiar mai rău decât ei. Minciuna este meseria ta, slujba ta, mă dezguști!

Apoi, cuprinsă de o furie incontrolabilă, începu să spargă tot ce-i cădea în mână, cu ochii plini de lacrimi, strigându-și furia și durerea.

– M-ai înșelat! Te-ai jucat cu mine și ai pângărit tot ce aveam mai scump, ce conta cel mai mult pentru mine!

Brusc, el ajunse în fața ei și o prinse de brațe ca s-o calmeze.

– Destul, Cindy, oprește-te.

– Nu!

Ea se desprinse cu sălbăticie și se aruncă asupra lui lovindu-i pieptul cu pumnii.

– Te urăsc! Ești un monstru! Un netrebnic! M-ai mințit!

Pe neașteptate, în mod inexplicabil, furia ei scăzu. O disperare profundă luă locul indignării și Cindy hohoti ca un copil. Tremura atât de tare încât abia putea să se mențină în picioare, dar când Jay vru s-o susțină, ea îl respinse.

– Pleacă! Pleacă și să nu mai revii! înțelegi? Nu vreau să te mai văd niciodată.

Capitolul 7

Două luni… După două luni de la plecarea lui Jay, Cindy încă mai găsea prin casă urmele trecerii lui. Abia se convinsese că nu mai rămăsese nimic, când un tricou uitat în fundul unui dulap apărea ca prin farmec, urmat imediat de un val de amintiri. Ea nu revedea numai scena îngrozitoare care-i despărțise, retrăia minunatele momente pe care le împărtășiseră: tandrețea lui Jay, șoaptele lor în noapte, râsul nebun și lungile plimbări pe plajă, mână în mână.

Astăzi, descoperise unul din micii licorni cu care Jay își semna lucrările și ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce-i trasa conturul cu vârful degetului. Și-l imagina pe Jay în timpul gravării acestei embleme, știind că ea o va vedea într-o zi sau alta. Și râdea la acest gând.

Dar ea nu râdea. Dimpotrivă.

– Cindy, ești bine? întrebă vocea neliniștită a lui Marge Taft, din ușa bucătăriei.

– Încerc, răspunse tânăra femeie, compunându-și un surâs. Cum se descurcă cei doi cârpaci ai noștri?

Un zgomot putenic îi răspunse și Marge aruncă o privire peste umăr.

– S-ar putea să ai în curând mobilă nouă în bucătărie, dacă cei doi apucați nu se omoară reciproc înainte de sfârșitul operațiunii.

Cindy zâmbi din nou, din toată inima de data asta. Bill și Todd Shipley veniseră să instaleze noul mobilier de bucătărie. Marge, în ceea ce o privea, trecea să se asigure – cum făcea aproape în fiecare zi de două luni – că totul era în ordine și să-i ofere lui Cindy un umăr sau o ureche compătimitoare, dacă era nevoie.

Toți fuseseră adorabili, amabili și răbdători…

M-am făcut ridicolă! își spunea ea. N-ar fi mai simplu să recunosc, o dată pentru totdeauna?

– Cindy, reluă Marge, în momentul când erai plecată la cumpărături… a sunat mama ta.

Marge așteptă reacția tinerei femei. Apoi, văzând că nu se întâmpla nimic, continuă:

– A auzit că Darryl a fost eliberat și-și face griji pentru tine.

– Nu este mama mea, o corectă Cindy. Și sper că nu i-ai spus că el a venit aici. Își va face sânge rău, dacă află.

– Nu, bineînțeles. Mă gândeam că era de datoria ta să-i vorbești. Am menționat totuși, că este din nou în închisoare, ca s-o liniștesc.

Cindy schiță un zâmbet slab.

– Ea și ta… unchiul meu nu l-au plăcut niciodată prea mult pe Darryl.

– Știu că asta nu mă privește, continuă Marge cu precauție, dar îi lipsești teribil, Cindy. Este normal, să știi. Și mie mi se strânge inima când mă gândesc că Janie ne va părăsi într-o zi.

– Și mie îmi lipsesc uneori. Amândoi…

Marge se pregăti să răspundă, apoi se răzgândi și se întoarse în bucătărie. Rămasă singură, Cindy privi licornul și începu să plângă.

***

– Cum, a fost eliberat?

Vocea lui Jay răsună în biroul lui Spence O'Dell.

– S-a făcut o înțelegere, răspunse acesta din urmă înfruntând privirea lui Jay. Libertatea lui în schimbul lui Proctor. Și a armelor.

– Cum? Dar este o nebunie! A jurat să se răzbune, o va omorî.

– De acum înainte, este răspunderea poliției locale. Sunt preveniți.

– Cum poți să spui așa ceva? Noi suntem aceia care am plasat-o pe Cindy în prima linie. Am folosit-o! Suntem răspunzători pentru ea!

– Acum nu mai suntem.

– Mai ales acum! Atâta timp cât Sumner circulă liber, Cindy nu va fi în siguranță.

– Îți spun că noi am predat ștafeta, Garrison!

– Mă întorc acolo, cu sau fără permisiunea ta.

– Nici nu te gândi! Nu face pe viteazul cu mine, Garrison, altfel te voi zdrobi.

– Atunci semnează-mi un ordin de misiune, insistă Jay cu un calm și o hotărâre neclintite, altfel îmi dau demisia.

– Nu va merge! Nu și de data asta! strigă O'Dell, nebun de furie. Îndată ce ești nemulțumit, ameninți cu demisia. Nu. Nu voi ceda, m-am săturat până peste cap de capriciile tale!

Nu trebui mai mult ca Jay să-și smulgă insigna prinsă în spatele reverului bluzonului său din piele și s-o arunce pe biroul superiorului său. Apoi scoase revolverul și-l predă și pe el.

– Nu face asta, Garrison! Te previn, nu mă provoca!

– N-am de ales, răspunse Jay cu voce scăzută.

***

O ploaie rece cădea asupra Oregonului când ajunse în fața casei lui Cindy, în acea după-amiază.

Avea încă legătura de chei pe care ea i le dăduse, dar preferă să aștepte afară, cu gulerul ridicat, cu mâinile înfundate în buzunare, în timp ce amintirea celor trei săptămâni petrecute în acest decor îl tortura.

Crezuse că revine la viață, la vremea aceea. Pentru prima dată după ani de zile, de la moartea tatălui său poate, își imaginase că fericirea era la îndemâna lui. Visul se risipise… înlocuit de realitatea unei vieți făcute din minciuni și viclenii. Se scufundase din nou în bezna unei nopți fără sfârșit.

Puțin după ora șaptesprezece, mașina lui Cindy se opri pe alee și Jay se ridică, pregătindu-se pentru înfruntarea care nu va întârzia să aibă loc.

La început ea nu-l văzu, ocupată cum era să scoată din portbagaj eșantioanele de țesături pe care le adunase. Abia când el făcu un pas înainte și o descărcă de grelele cataloage luă cunoștință de prezența lui.

Ea încremeni și deveni palidă.

– Ce faci aici? reuși ea în sfârșit să întrebe.

– Să intrăm, răspunse el simplu.

El se aștepta la rezistență din partea ei, la o lungă și penibilă argumentație, dar spre marea lui ușurare, nu se întâmplă nimic.

– Degeaba încerci, nu văd ce ne-am mai putea spune, replică ea totuși.

Jay avu un râs trist.

– Eu cred dimpotrivă că ne-am putea petrece următoarele șase luni discutând… Dar n-am venit să flecăresc, Cindy, Sumner a fost din nou eliberat.

Ea tresări, cu ochii măriți de teamă.

– Cum așa?

– Să mergem înăuntru, Cindy, murmură el cu blândețe. Să intrăm, te rog.

Ea își plecă tăcută capul și el o urmă în bucătărie, apoi în salon. Acolo, el trebui să lupte pentru a-și păstra capul limpede, forțându-se să ignore mirosurile și decorul familiar care îl învăluia din nou în căldura lor plăcută, încercând să alunge imaginile care-l asaltau: Cindy lungită lângă el în fața căminului, flăcările focului dansând în ochii ei verzi; Cindy, veselă, jucăușă, prefăcându-se că vrea să-i scape pentru a fi prinsă mai bine, uitând de cină pentru a se arunca în brațele lui.

El își recăpătă stăpânirea pe sine și puse cataloagele de eșantioane pe un fotoliu.

– Ei s-au înțeles cu el, îi explică el cu bruschețe, ca pentru a se smulge cât mai radical posibil de farmecul seducător al unui trecut fericit încă prea viu. Am aflat în această dimineață și am sărit în primul avion.

– De ce? se interesă ea cu o voce răgușită, fără a îndrăzni să-l privească.

– Știi bine de ce, Cindy.

– Cum aș putea să știu? explodă ea. De la începutul acestei povești, totul se urzește în spatele meu. Dar

poate că sunt pe punctul să asist la ultimul episod al aventurii care se joacă sub propriul meu acoperiș și în detrimentul meu? Cui ai mai dat întâlnire în casa mea, de data asta? Pe cine trebuie să mă aștept să văd apărând, în afară de un amant mincinos și un fost soț pe jumătate nebun? Ce rol vei juca, de data asta? Cartea îndrăgostitului convins nu merge de două ori, să știi!

Copleșit, Jay scutură din cap.

– Să mă îndrăgostesc de tine nu făcea parte din planurile mele, Cindy. De ce crezi că m-am opus atâta timp? Te-am dorit îndată ce te-am văzut. Voiam să-ți mărturisesc totul, să-ți explic totul. Am adunat greșeli grosolane, pentru că, inconștient, speram că vei ghici, că vei înțelege și că în sfârșit adevărul va ieși la suprafață…

Se întrerupse și scoase un suspin.

– Știam că n-aveam dreptul, ar fi trebuit să părăsesc misiunea și să cer să fiu înlocuit, dar… la ce bun?

El închise ochii și își puse mâinile pe placa de deasupra șemineului, sprijinindu-se greoi de ea.

– Sunt zece ani de când lucrez pentru O'Dell, continuă el cu o voce obosită. Zece ani de când munca mea constă în a câștiga încrederea oamenilor pentru a-i înșela mai bine, pentru a trăi viețile unor personaje imaginare. Dar cu tine, a fost altceva. Respiram, eram fericit, totul redevenind posibil. Am nevoie de o femeie, de un cămin, de o viață normală.

– Nu-ți imaginezi totuși că va fi atât de simplu? Este suficient să revii pentru ca eu să-ți fac cadou puțină… realitate?

– Cindy…

– Eu te iubesc! țipă ea. Nu trece un minut fără să mă gândesc la tine. Noaptea, când eram lungită în brațele tale, nu încetam să mulțumesc cerului, credeam în tine, nu înțelegi? Pentru a-mi da seama că, după exemplul întregii mele vieți, povestea noastră frumoasă nu era decât o țesătură de minciuni. Minciuni, mereu și întotdeauna!

Își ridică ochii plini de lacrimi spre el.

– Odinioară, cea mai bună prietenă a mea a murit într-un accident de mașină. Părinții mei mi-au spus că a plecat și eu am plâns zile întregi deoarece nici măcar nu-și dăduse osteneala să-și ia rămas bun de la mine. Săptămâni întregi am pândit poștașul, sperând că-mi va scrie. Când aveam unsprezece ani, tata a părăsit casa pentru a se muta într-un apartament mai aproape de biroul său: am descoperit apoi că fusese vorba de divorț. În cele din urmă, părinții mei s-au împăcat, dar ani de zile n-am putut niciodată să-l văd pe tata plecând dimineața la serviciu fără să mă tem că nu va reveni.

Făcu o pauză, ștergându-și ochii cu dosul mâinii, furioasă.

– De când îmi aduc aminte, am fost mințită mereu sub pretext că mă protejează. La urma urmei, n-ar trebui să mă mire că lucrurile se repetă și cu tine!

– Eu n-am trișat, murmură Jay. Tot ce simt pentru tine este sincer.

Ea îl privi o clipă, înainte de a se întoarce.

– De ce ai revenit?

– Ți-am spus deja. Sumner este în libertate.

– Ai fi putut să telefonezi. Asta te-ar fi scutit de o călătorie, declară ea cu răceală. Acum, că sunt prevenită, poți pleca.

El avu un surâs lipsit de bucurie.

– Nu m-ai înțeles bine, Cindy. N-am făcut tot acest drum pentru a te „preveni". Sunt aici ca să mă asigur că Sumner nu se va apropia de tine și nu mă voi mișca de aici atâta timp cât nu va fi din nou în spatele gratiilor. Sau mort.

Cindy simți că pălește.

– Nu, spuse ea în sfârșit. Nu te vreau în casa mea.

El îi înfruntă privirea.

– Nu-ți cer părerea. Ori găsim un compromis, ori voi recurge la forță. Tu hotărăști.

– Voi apela la poliție, băigui ea, înțelegând cât era de ridicolă.

Jay lucra pentru Serviciile Secrete! Oamenii aceștia nu se sinchisesc de poliție!

– Voi face să fii aruncat afară, se încăpățână ea, totuși.

El nu făcu nici un comentariu.

– Nu te vreau în casa mea! strigă ea în disperare de cauză, gata să facă o criză de nervi.

Atunci, el înaintă spre ea și o prinse cu duritate de braț, obligând-o pe tânăra femeie să-l privească.

– Cindy, am greșit, de acord? Ți-am făcut rău și regret. Să lăsăm asta departe pentru o clipă și fii rezonabilă: Darryl Sumner este în libertate, va fi aici dintr-un moment în altul și a jurat să se răzbune. Știi că am dreptate… privește-mă, la naiba! Știi că am dreptate!

Ea acceptă în sfârșit să ridice ochii spre el.

– Am fost format, antrenat pentru acest gen de situație, continuă el mai calm. Eu știu cum să stăpânesc un om, sau chiar să-l elimin dacă trebuie să ajung la asta. Și te asigur că în cazul lui Sumner, treaba nu mi se va părea insurmontabilă. Este meseria mea și sunt unul dintre cei mai buni! Tu nu-l vrei pe Jay Garrison în viața ta? Foarte bine. Nimic nu te obligă să mă iubești, Cindy, nici măcar să mă stimezi. Esențialul este să ai încredere în profesionist.

El strânse din dinți, așteptând răspunsul, rugându-se în gând ca Cindy să nu-i facă lucrurile mai dificile. Recursese la un bluf ca s-o intimideze; dacă chema poliția, el își va petrece noaptea la secție înainte de a fi transferat în închisoare. O'Dell detesta indisciplinații și nu va ezita să pună să-l aresteze dacă i-ar oferi ocazia. Jay se mira deja că la coborârea din avion nu

fusese întâmpinat de un comitet foarte oficial. Superiorul lui dădea oare seama de slăbiciune, cu trecerea anilor? Numai dacă nu se întâmplase un miracol. Poate că redutabilul Spence O'Dell și-a recunoscut, în sfârșit, greșelile…

El își înăbuși un oftat de ușurare când Cindy își înclină capul în semn de capitulare.

– Am avut un coșmar oribil aproape în toate nopțile, șopti ea, la capătul puterilor. Visez că mă trezesc în mijlocul nopții și el este aici. Mă privește. Apoi întinde mâna spre mine și eu încerc să strig, dar nu iese nici un sunet…

Se cutremură.

– Mi-e teamă, Jay. El este…

Își ridică ochii din nou.

– Va încerca să te omoare.

Jay o strânse în brațe.

– Nu te neliniști, scumpa mea. Pot să mă apăr. Și să te apăr și pe tine. Ai încredere în mine, nu-i așa?

Umbra unui surâs apăru pe buzele tinerei femei, șters imediat de o grimașă îmbufnată.

– Am de ales? bombăni desprinzându-se din brațele lui. Această remarcă avu asupra lui Jay efectul unei palme. El răspunse cu aceeași bruschețe.

– Nu, n-ai de ales.

***

O săptămână mai târziu, el era încă acolo. Inevitabil, de neuitat, copleșitor! Se comporta totuși cu discreție, se gândea Cindy, și se simțea în siguranță. Chiar încetase să aibă acele coșmaruri îngrozitoare. Nu, nu agentul secret o deranja, ci bărbatul! Parfumul lui, aparatul de ras de pe raftul din baie, îmbrăcămintea, lucrurile lui, ici și colo, prezența lui, totul o tulbura.

Ea își încruntă sprâncenele și se răzbună pe covor, trecând furioasă cu aspiratorul peste el.

Să-l vadă astfel pe Garrison, zi de zi, reluându-și locul, regăsindu-și ușurința calmă cu care se mișca atunci când îl cunoscuse o făcea pe cât de furioasă, tot pe atât de emoționată.

Cindy simțea cum furia ei slăbește.

Dar bărbatul acesta era un mincinos. Se strecurase în viața și în patul ei ca s-o trădeze mai bine după aceea! Cum putea să uite asta? Cum putea să se lase tulburată a doua oară? Cât de slabă era…

Pe scurt, dorința ei pentru Jay nu-și pierduse nimic din forța ei; îl iubea în continuare. Inima îi sărea în piept de fiecare dată când apărea sau când îi auzea vocea. Imaginația ei rătăcea din nou.

O mișcare mai puternică a aspiratorului făcu să izbească o valiză de lemn sub canapea. Cindy scoase obiectul greu din ascunzătoarea lui, privindu-l o clipă cu degust. Arme, fără îndoială.

Și brusc, în ciuda fiorului de spaimă care o străbătu, vru să vadă.

Îngenunche în fața cutiei, inspiră profund și ridică brusc capacul. Făcu ochii mari.

Unelte! Nu erau decât unelte de ebenist!

Tânăra femeie le privi fix și se întrebă: de ce oare le adusese Jay, de data asta? El nu mai avea nevoie să joace rolul unul tâmplar rătăcitor.

Curioasă, le ridică una câte una. Erau superbe, de fabricație germană și fericitul lor posesor nu putea fi decât un maestru în arta sa.

– Au aparținut tatălui meu.

Ea tresări ușor și descoperi la câțiva metri de ea privirea gânditoare a lui Jay. El se apropie și se ghemui în fața ei.

– Asta este tot ceea ce mi-a rămas de la el, în afară de câteva amintiri.

Vocea lui era oare tristă și puțin răgușită? Sau modul cum își trecea mâna peste mânerele de lemn, cu tandrețe, aproape respectuos? Cindy era gata să plângă.

– Nu te-am văzut niciodată folosindu-le, zise ea cu blândețe.

El păru că se întoarce gânditor în timp.

– Aceste unelte erau sacre când eram mic. Puteam să le privesc, dar nici vorbă să le ating. Tatăl meu spunea că-mi va explica modul cum să mă servesc de

ele în ziua când voi ști să le acord respectul pe care-l merită. Și-a ținut cuvântul, dar aceste unelte au rămas ale lui, fiind stabilit că îmi vor reveni după moartea sa.

El făcu o pauză.

– Este aproape o nebunie, știu, dar am sentimentul că folosindu-le, ar însemna să admit că este mort.

– Doisprezece ani, nu este un doliu cam lung?

Ar fi trebuit să se ridice și să plece. Dar îl simțea pe Jay atât de trist, atât de nostalgic, atât de aproape de ea prin suferință încât nu se putea hotărî să-l părăsească.

– Am ales această meserie din cauza tatălui meu. Fără această… poveste, aș fi fost probabil… contabil, sau cine știe? ebenist, poate.

Imaginea lui Jay Garrison purtând ochelari și încruntându-se în fața unei coloane de cifre recalcitrante fu cât pe ce s-o facă pe Cindy să pufnească în râs. În schimb, nu-i fu greu să și-l închipuie pe ebenist și își aminti mâinile mari ale lui Jay mângâind lemnul galben și dându-i formă..

– Credeam că tatăl tău lucra în construcții.

– Da.

El rămase cu privirea fixată asupra uneltelor.

– Garrison Constructions era una dintre companiile cele mai importante din Fort Worth. Ea desfășura proiecte gigantice și a suscitat intereseul unora și altora, în special anumitor gangsteri care

controlau domeniul imobiliar. Este mereu aceeași poveste: corupție, mită și deturnare de fonduri în detrimentul cumpărătorilor. Ei au vrut ca tatăl și unchiul meu să le facă jocul; tata i-a refuzat răspicat. A plătit-o scump. El făcu o pauză, cu maxilarele încleștate și Cindy trebui să se abțină să nu-și pună o mână compătimitoare pe umărul lui.

– Eram la universitate, pe vremea aceea, și îmi petreceam verile lucrând pe șantiere. Știam vag că tatăl meu avea dificultăți, dar el mă asigura că totul mergea bine. În vacanța de Paște, m-am întors acasă pentru câteva zile. Părea încordat, nervos, neliniștit. Ar fi trebuit să ghicesc… Dar eram eu însumi preocupat de o prietenă cu care voiam neapărat să mă întâlnesc. De aceea, am plecat mai curând decât era prevăzut.

Clătină din cap.

– Dacă cel puțin, mai rămâneam două zile! Dacă aș fi ascultat-o pe mama. Ea…

Își ridică ochii spre cer pentru a-și înghiți lacrimile.

A doua zi după întoarcerea mea la universitate, m-a sunat poliția. Tatăl meu și unchiul meu fuseseră victimile unui accident. Am știut imediat că nu era vorba de o întâmplare. Au fost asasinați pur și simplu.

Cindy făcu ochii mari.

– Cine?

– Frații Rascoe. Cum tata refuza să cedeze presiunilor lor, ei l-au eliminat. Poliția n-a putut face nimic, din lipsă de probe.

Își cufundă privirea în cea a tinerei femei, o privire dură.

– Atunci, am decis să adun aceste probe. Mi-am abandonat studiile și am preluat întreprinderea în speranța că frații Rascoe se vor manifesta din nou. Asta n-a întârziat. Eu n-am avut altceva de făcut decât să-i prind în cursă.

Gura lui se strâmbă într-un rictus amar.

– Am pretins că nu m-am înțeles niciodată cu tatăl meu și nu ceream decât să câștig foarte mulți bani. Ei au mușcat momeala și mi-am petrecut un an întreg să-i conving de buna mea credință. În asemenea măsură încât devenisem ca un fiu pentru ei. Și când am strâns toate dovezile, am făcut să fie închiși pe viață totdeauna.

Cindy tresări în fața unei asemenea determinări.

– Acesta a fost momentul când ai început să lucrezi cu O'Dell? întrebă ea.

– O'Dell a auzit vorbindu-se despre această afacere și a venit să mă vadă. Se gândea că eram potrivit pentru anumite misiuni, sub acoperire, bineînțeles. La început i-am refuzat propunerea, m-am întors la universitate, mi-am obținut diploma, mi-am găsit o slujbă… Trei săptămâni mai târziu, mama a murit.

O privi în ochi pe Cindy, ca pentru a da mai multă greutate a ceea ce urma să-i dezvăluie.

– Frații Rascoe au ucis-o și pe ea. Am înțeles în sfârșit că lumea este populată de ticăloși de teapa

acestora. Ucigași, traficanți de droguri și încă alții, care escrochează și asasinează fără a fi pedepsiți. Atunci l-am sunat pe O'Dell.

El ridică din umeri.

– Dar asta nu mai merge, nu-i așa? conchise Cindy cu calm.

Jay îi aruncă o privire uimită și ea zâmbi cu tristețe.

– Lucrând pentru Guvern, ai crezut că poți să te răzbuni pe cei care ți-au omorât tatăl. Ai petrecut zece ani mințindu-i pe ceilalți, deghizându-te ca să-ți plătești datoria ta – cele două zile nefericite care, crezi tu, au costat viața familiei tale. Și în această acțiune nebună, te-ai pierdut pe tine. Ți-ai lăsat sufletul în această acțiune… – și nu mai suporți.

Ea susținu fără să clipească privirea suferindă a lui Jay.

– Poate că a sosit momentul să-l lași să plece pe tatăl tău și să începi să trăiești pentru tine.

Și, fără să aștepte un răspuns, se ridică și părăsi salonul.

Capitolul 8

Puțin după miezul nopții, Cindy fu trezită de pocnetul obsedant al unui oblon pe care vântul îl izbea de perete. Ploaia lovea în geamurile ferestrei și tânăra femeie se ghemui sub cuvertură, sperând că furtuna se va potoli până dimineață.

Urmă un zgomot, la parter, apoi un altul mai surd, urmat de încă unul, aproape înăbușit de data asta. Clanța ușii de la intrare trebuie să fi cedat la forța vântului, cum se întâmpla uneori, și Jay se trezise fără îndoială. Cel puțin, nu va fi obligată să se ridice din patul ei confortabil pentru a coborî s-o închidă.

Se cufundă din nou în somn…

El o aștepta, ca în fiecare noapte, în visul ei. Era în picioare lângă patul ei, amenințând-o în întuneric cu revolverul său.

Ea încercă să țipe, să-l cheme pe Jay, dar nici un sunet nu ieși din gâtul ei. Și silueta înfricoșătoare se aplecă spre ea…

Cindy se ridică brusc, cu ochii măriți, încercând să alunge această viziune de groază. Dar visul nu se destrăma.

El era încă acolo, mai viu ca oricând, cu fața luminată de o rază de lună care-i brăzda trăsăturile, dându-le o paloare de coșmar.

– Am revenit, Cindy, murmură Darryl. Ți-am spus că mă vei revedea.

Ea aruncă o privire înnebunită în jurul ei.

– Jay! articulă ea cu voce gâtuită.

Unde era Jay?

– Nu-ți mai răci gura, frumoasa mea. De data asta, nu te va ajuta.

Zâmbetul său se lărgi.

– Nu mă așteptam să-l găsesc pe canapeaua din salon. V-ați certat?

Un nou rictus neliniștitor îi deformă gura.

– Eram aici în ziua când ați făcut dragoste, în ploaie. Formați un cuplu frumos, în picioare lângă perete. Nu reacționai niciodată așa, când eram împreună. Nu-mi amintesc să te fi văzut goală…

– Ieși din casa mea! strigă Cindy, în culmea furiei.

Ea se ridică brusc în capul oaselor.

– Unde este Jay? Ce i-ai făcut?

– Iubitul tău este mort.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer și Cindy îl fixă pe Darryl, fără să înțeleagă, ca și cum creierul ei, într-un reflex de apărare, refuza să înregistreze o asemenea informație.

– Ești nebun, Darryl, spuse ea cu un calm neașteptat. Ai să-ți sfârșești zilele într-un azil, pentru ce ai făcut.

El rânji cu un aer dușmănos.

– Nu-mi pasă! Nimic nu poate fi mai rău decât acești cinci ani petrecuți în închisoare.

El se mai apropie puțin.

– Tot ceea ce vreau, este să te fac să plătești pentru…

Cindy nu se gândi, ghidată doar de instinctul de supraviețuire care-i comanda să acționeze fără întârziere. Își adună toată puterea, sări din pat și, aruncând o pernă în fața agresorului său, se repezi spre ușă. Se auzi un foc, apoi Darryl se împiedică și căzu, după care se ridică urlând de furie. Urmă o nouă împușcătură și un glonț lovi peretele deasupra capului lui Cindy, chiar în clipa când aceasta se avântă pe scară. Zgomote de pași răsunară în spatele ei și ea coborî treptele în fugă, cu riscul de a-și frânge gâtul, grăbită de imaginea pistolului ațintit în spatele ei.

Era pierdută. O va doborî cu sânge rece, fără dificultate, în acest culoar îngust. Dar glonțul își rată din nou ținta. Îngrozită, își pierdu echilibrul…

Era pe punctul să se prăbușească pe parchetul de la parter, când un braț ivit de nicăieri o prinse în căderea ei. Pe jumătate conștientă, auzi o voce de bărbat înjurând cu voce scăzută și ordonându-i să se pună la adăpost. Cum ea nu reacționa, o mână îi prinse spatele cămășii de noapte și o trase fără menajamente.

– Rămâi culcată! îi comandă Jay.

Vicleanul îl luase pe Jay prin surprindere, trăgând asupra lui de foarte aproape. Printr-un miracol, glonțul, în loc să-i pătrundă în cap, nu-i atinsese decât pielea capului. Avea impresia că este într-o ceață. Sângele, care curgea din rana făcută de Sumner, îl orbea și forțele îl părăseau încetul cu încetul. În fine, numai Dumnezeu singur știa unde era arma sa!

Dar momentul era prost ales pentru a-și pierde cunoștința. Misiunea lui nu era terminată atâta timp cât Cindy nu va fi în siguranță. Trebuia să lupte contra amețelii, ca s-o apere…

Țeava pistolului lui Sumner străluci brusc în întuneric, în timp ce bărbatul se îndrepta încet spre tânăra femeie, întinsă pe podea. Jay se aruncă spontan

peste corpul lui Cindy. Dar la ce bun? Acest gest nu făcea decât să întârzie clipa fatidică. Deoarece Sumner îl va termina pe el, apoi o va omorî pe Cindy.

În concluzie, nu știuse s-o apere pe femeia pe care o iubea…

Apoi, fără ca nimic să lase să se întrevadă o asemenea salvare, ușa de la intrare explodă sub izbitura violentă a unei avalanșe de bărbați înarmați. Urmară strigăte, o împușcătură, apoi zgomotul unui corp care cade greoi pe podea. Și în timp ce Jay își ștergea sângele care-i întuneca vederea, distinse o siluetă care se apleca deasupra lui, ca un înger răzbunător, cu fața suptă și privirea glacială.

El zâmbi slab și închise ochii, strângând corpul leșinat a lui Cindy în brațele sale.

– Credeam că m-ai șters din listele tale, O'Dell, murmură el, în timp ce tensiunea acumulată îi părăsea încetul cu încetul mușchii slăbiți. Eram sigur că nu-ți pasă…

O'Dell se grăbi. El mobiliză o mașină de poliție și conduse el însuși, cu toate sirenele în funcție, până la spital. Serviciul de urgență îi primi imediat pe Jay și pe Cindy.

***

Jay tocmai dădea buzna în holul de la intrare al spitalului, gata să pretindă să i se spună care era camera lui Cindy, când o zări că se îndrepta spre el, cu un mers nesigur.

– Ce faci în picioare?

– Erai mort, murmură ea într-un suflu.

– Nu încă.

El o învălui într-o privire neliniștită.

– Ești sigură că poți merge?

Ea era îngrozitor de palidă și purta tot cămașa de noapte pătată de sângele lui Jay, sub impermeabilul care-i fusese împrumutat. O pereche de papuci prea mari îi acopereau picioarele goale.

– Te simți bine?

– Darryl? Este…?

– Da. Coșmarul s-a terminat.

Ea clătină încet din cap și-și ridică privirea spre O'Dell, care sosea.

– Desigur, este puțin cam târziu s-o fac, declară el grav, dar vă rog totuși să acceptați scuzele mele pentru încercările pe care v-am făcut să le suportați, domnișoară Sinclair. A fost o… greșeală.

– Credeam că tu nu faci niciodată greșeli, interveni Jay.

O'Dell îl fulgeră cu privirea.

– Rareori pot să-mi permit un asemenea lux. Greșelile mele pun în joc vieți omenești, Garrison!

– Ai salvat-o pe a mea. Dacă nu interveneai, Sumner ne-ar fi omorât pe amândoi.

– Ești unul din agenții mei și aveai nevoie de ajutor. Nu mi-am făcut decât datoria.

Jay nu se putu împiedica să nu zâmbească.

– Mi-am dat demisia, îți amintești? M-ai concediat. Mi-ai spus că dacă mă întorceam aici, acționam doar pe cont propriu.

De data asta, mersese prea departe. Căci dacă lui O'Dell nu-i plăcea să greșească, detesta și mai mult să fie prins în flagrant delict de slăbiciune. Totuși, spre marea surpriză a lui Jay, furia superiorului său se transformă într-un fel de afecțiune. Da, Jay ar fi putut jura că văzuse o licărire de tandrețe pe fața nervosului său șef.

– Ia legătura cu administrația, spuse acesta cu bruschețe. Dosarele noastre afirmă că ești încă sub ordinele mele. Dacă mureai noaptea asta, ar fi trebuit să răspund în fața unei comisii de anchetă. Era mai simplu de evitat toate aceste tracasări, nu-i așa?

Jay izbucni deschis în râs față de atâta rea-credință.

– Începi să fii prea bătrân pentru această muncă, O'Dell! Amintește-ți, mi-ai spus într-o zi că în secunda

în care începi să te sinchisești de altceva decât de propria ta supraviețuire sau de stricta desfășurare a misiunii, este timpul să te retragi.

– Nu-ți face griji pentru mine, Garrison. Ocupă-te mai curând de tine și de prietena ta. La urma urmei, pentru ea ți-ai făcut griji de la început.

– Într-adevăr, murmură Jay, privindu-l pe O'Dell îndepărtându-se.

Apoi se întoarse spre Cindy, care nu se mișcase.

– Continuu să cred că ar trebui să rămâi o zi sau două sub supraveghere. Ai suferit un șoc teribil…

– Domnișoara Sinclair se simte bine, interveni un medic tânăr care apăru brusc în fața lor. Cu excepția durerii de cap, nu va suferi nici un efect secundar. Noi eram îngrijorați mai cu seamă de statea bebelușului. Când mama suferă un traumatism fizic în timpul primelor săptămâni de sarcină, se pot ivi probleme. Din fericire, totul este normal și în această privință.

El își continuă discursul, dar Jay nu-l mai asculta. O privea pe Cindy, care își fixa vârfurile papucilor. În cele din urmă, el respiră profund și o luă de braț.

– Mulțumesc doctore. Vino, Cindy, să ne întoarcem acasă. Cred că tu și cu mine avem multe să ne spunem.

***

Nu se întoarseră în casa invadată de polițiști, unde se desfășurase drama. Doi agenți ai lui O'Dell îi aduseseră lui Cindy câteva lucruri și cuplul fu condus până la un hotel. Jay pregăti baia pentru tânăra femeie și așteptă revenirea ei în cameră. Nu schimbaseră nici un cuvânt de când părăsiseră spitalul și Cindy părea teribil de rezervată.

– Trebuie oare să răspundem întrebărilor poliției? întrebă ea.

– Nu. O'Dell se va ocupa de tot. Afacerea este de resortul guvernului, acum.

Ea clătină încet din cap și se întoarse spre fereastră, privind noaptea. Jay se întreba cum să abordeze subiectul.

– De când știi?

Ea făcu un gest vag.

– Trei săptămâni… aproape patru.

– Înseamnă că au trecut…?

– Aproape nouă săptămâni.

Data plecării lui.

În ziua aceea, în ploaie, poate… O revăzu pe Cindy, cu picioarele strâns înnodate în jurul lui, cu corpul cambrat, cu capul dat pe spate… Atât de frumoasă.

Jay își trecu o mână tremurătoare prin păr.

– Nu mi-ai fi spus, nu-i așa?

Ea rămăsese tăcută, dar obrajii ei îmbujorați vorbiră pentru ea. Nu, n-ar fi spus nimic…

– Ești într-adevăr uimitoare, să știi! Unde au dispărut frumoasele tale principii, oroarea ta față de minciună? Când ești cu spatele la zid, te comporți ca cei pe care-i defăimezi! N-ai mai mult curaj decât ei.

De data asta, obținu o reacție.

– Dacă aș fi refuzat să discut despre asta, crezi că m-aș găsi aici, cu tine, în acest minut? exclamă ea furioasă.

– Și dacă acest doctor nu trăda secretul, replică el nu mai puțin furios, mi-ai fi mărturisit adevărul?

Ea își întoarse privirea.

– Erai plecat. Nu credeam c-o să te mai revăd vreodată.

– Ei bine, acum sunt aici.

– Jay, aa foat măcar dragoste între noi? Tu erai în misiune. La urma urmei, acest copil abia dacă este al tău… El aparține unui bărbat care nu există. De ce te-ai sinchisi de el?

– De ce? exclamă Jay, prinzând-o de brațe ca s-o silească să-l privească. Vei aduce un copil pe lume, iar eu sunt tatăl lui, Cindy! Nu înțelegi? Acest copilaș este singurul lucru într-adevăr real, realmente frumos care mi s-a întâmplat de doisprezece ani!

Un copil… El vedea în asta unica lui speranță de a-și părăsi viața de fantomă rătăcitoare pentru a se reintegra în lumea celor vii. Se termina cu minciunile și cu aparențele înșelătoare. În sfârșit, soarta îi oferea o șansă de a-și construi o viață, cu o soție, un cămin, un copil.

– Ne vom căsători.

– Bineînțeles că nu. Asta nu este o nouă misiune, Garrison. Este vorba de toate zilele, adevărata viață. N-am să mă joc cu viitorul copilului meu pentru a-ți oferi un rol în plus. Panoplia de tată nu există în magazin!

– Copilul tău? strigă el. Îți place sau nu, draga mea, acest copil este și al meu.

Ea îl fixă îndelung, înțelegând dintr-o dată cu groază că viețile lor erau de acum înainte legate.

– Nu face asta, Jay, murmură ea. Te implor. N-ar fi drept. Nici față de mine, nici față de copil. Și încă și mai puțin față de tine însuți. Noi merităm cu totul altceva decât o căsătorie impusă de împrejurări.

– Acest copil are nevoie de un tată și eu sunt acest tată, replică el cu încăpățânare.

– Și dragostea unde este în toate astea? strigă ea. O căsătorie fără dragoste ar fi o nouă minciună.

– Te înșeli, Cindy, te iubesc. Asta nu era desigur prevăzut, dar ceea ce simt pentru tine este mai puternic și mai adevărat decât tot ce am trăit în trecut.

Cindy împietrise, cu fața palidă și inima bătând cu putere.

– Ai fi în stare de orice ca să mă convingi să te las să rămâi, șopti ea cu o voce gâtuită.

– Cum poți avea o asemenea părere despre mine?

– Ai mințit o dată. De ce te-aș crede acum?

– Pentru că știi, în sufletul tău, că spun adevărul. Nu m-am întors aici pentru a-mi continua misiunea. L-ai auzit pe O'Dell? Eu nu mai lucrez pentru el. Am părăsit totul, Cindy. Pentru tine.

– Minciună! declară ea cu răceală.

Jay scoase o înjurătură, în culmea exasperării.

– Știi care este problema ta? Ești atât de pornită să surprinzi oamenii în flagrant delict de minciună, încât nu mai recunoști adevărul nici măcar atunci când te privește drept în ochi.

– Care adevăr? Al tău? Dar tu ai zeci de adevăruri! Cum poți să-mi reproșezi că mă îndoiesc de tine?

El își clătină capul cu amărăciune și se așeză pe marginea patului, în timp ce lucrurile i se lămureau.

– Ne faci să plătim ceea ce ai luat drept înșelătorii, Cindy. Aceea a mamei tale, o copilă speriată care nu s-a crezut capabilă să-și crească singură copilul, aceea

a unchiului și a mătușii tale, un cuplu îndemnat de cele mai bune intenții pe care tu nu-i ierți că s-au temut să-ți spună adevărul. Ce ai devenit, Cindy? O femeie îngrozită, gata mai curând să întoarcă spatele fericirii decât să-și asume riscul de a suferi.

Cindy pălise.

– Nu amesteca trecutul în toate astea. N-are nici o legătură cu…

– Bineînțeles că are! Ce vei face? O să permiți altui bărbat să crească el copilul meu? Și ce-i vei spune când va crește? Vei păstra acest teribil secret pentru tine, rugându-te în fiecare zi ca adevărul să nu fie niciodată descoperit?

– Nu știi ce vorbești!

– Știu suficient pentru a ghici ce intenționezi să faci. Dar te voi împiedica: nu vei fugi de mine cum ai făcut cu părinții tăi.

O înfruntă fără tandrețe…

– Ei te-au lăsat să pleci fără să se lupte, Cindy. Să nu-ți imaginezi că am să-i imit. Nu vei scăpa niciodată de mine. Niciodată!

Capitolul 9

„Nu vei scăpa niciodată de mine! Niciodată!”

Cindy se înfioră și degetele i se crispară involuntar pe volanul mașinii sale.

Se strecurase afară din hotel la revărsatul zorilor, convinsă că Jay se va trezi imediat și se va lansa în urmărirea ei, ca un animal care își pândește prada. Dar avusese timp să sară într-un taxi ca să ajungă la mașina ei aflată în fața casei, fără ca nimeni s-o oprească din drum.

De atunci, era la volan. Conducea orbește. Fără un scop precis. Singura ei grijă era să fugă, să plece cât mai departe posibil de Jay.

N-avea nici cea mai mică idee de măsurile pe care le va lua ca s-o găsească. Va face oare apel la misterioasa lui agenție guvernamentală? Un om atât de puternic ca Spence O’Dell putea probabil să ridice

baraje pe toate șoselele statului în câteva ore. Se va afișa fotografia ei în toate comisariatele și birourile de poliție din regiune.

Această idee o făcu să surâdă. Fiindcă era nevoită să admită că Jay nu greșea întru totul. Purta în ea copilul lui Garrison și încerca să-l deposedeze de el fugind; ori, față de o asemenea situație, orice bărbat demn și responsabil nu putea decât să se lupte pentru a i se recunoaște dreptul. În mod special Jay, a cărei existență nu era decât un păienjeniș de minciuni și de tragedii. Pentru el, să vadă scăpându-i șansa nesperată de a începe o nouă viață echivala cu prăbușirea într-un abis. Violența reacției lui din ajun, nu era așadar deloc uimitoare.

Îi spusese că o iubea. Și, curios, îl credea. Dar nu asta era problema. Nu, problema consta în faptul că o mințise. Nu-i minți pe cei pe care-i iubești.

Desigur. Dar și ea mințise.

Îi ascunsese intenționat lui Jay faptul că era însărcinată.

În nici un moment nu avusese intenția să-i anunțe sarcina lui Jay. Chiar și atunci când reapăruse brusc, părăsindu-și serviciul pentru a veni s-o protejeze. Niciodată nu se gândise să-i spună adevărul.

Cine era ea deci, de acum înainte, pentru a-și permite să-i judece pe toți acei care o mințiseră încă din copilărie? Nu cedaseră oare acelorași motive greșite ca și ea? Lașitatea, teama sau nesiguranța erau

fără îndoială la originea tuturor acestor disimulări, tuturor acestor aranjamente cu realitatea. Era dificil, uneori, să facă diferența între ceea ce este drept și ceea ce nu este. Mai penibil încă de a face planuri cu douăzeci sau treizeci de ani înainte pentru a evalua consecințele viitoare ale alegerilor prezente. Se trăia probabil cu speranța confuză și cinceră că, atunci când copiii vor crește, vor înțelege.

Poate că fiecare făcea pur și simplu tot ce-i stătea în putință.

***

Angajă mașina pe aleea casei mari și albe, cu inima bătând cu putere. Nu se gândise dinainte la această întoarcere în locurile copilăriei sale. Instinctul o condusese până aici. Asemenea unui animal rănit, speriat, revenise acolo unde știa că va fi întotdeauna bine venită, în ciuda a tot ce se întâmplase.

Opri la distanță și cercetă un timp locuința care o văzuse crescând.

Obloanele verzi fuseseră proaspăt revopsite și grădina răspândea parfumul florilor. Totul era liniștit și tihnit aici. Un liman de pace în mijlocul frământărilor și suferințelor.

Își lăsă mașina la umbra unui stejar mare și înaintă spre peron cu pași înceți și șovăitori. Dar, pe măsură ce se apropia de intrare, simțea că-și recapătă curajul și forțele.

Ușa era deschisă și ea se opri pe prag câteva minute, dându-și timp să se pătrundă de acest univers liniștitor. Apoi, respiră profund și pătrunse în casă.

Un miros de prăjitură cu ciocolată plutea în toate camerele. Recunoscu imediat mirosul care o întâmpina odinioară la întoarcerea de la școală sau când invita micile ei prietene să-și sărbătorească aniversarea.

Salonul era pustiu și Cindy făcu încet înconjurul încăperii, regăsind obiectele de odinioară. Coșul Evelynei era așezat ca de obicei lângă canapeaua largă, plin de gheme de lână și de andrelele de tricotat pe care mătușa ei – nu, mama ei – le regăsea în fiecare seară. Masa de bridge era la locul ei, acoperită de piesele jocului de puzzle căruia Tom îi consacra ore întregi. Era una din marile sale pasiuni, și, împreună, își petrecuseră numeroase seri unul lângă altul reconstituind imaginea arhitecturii impozante a castelului de la Versailles, sau a celui oriental din Taj Mahal.

Ieși din salon și urcă scara, lăsându-și mâna să alunece de-a lungul balustradei de lemn, asaltată de amintiri de o precizie uluitoare. Se revedea, fetiță, trecându-și discret fața mică printre stâlpii balustradei, în dimineața de Crăciun, admirând bradul iluminat și comorile răspândite în jurul lui.

Culoarul care ducea la camere nu se schimbase nici el și aceeași succesiune de fotografii de-ale ei decorau peretele, retrasând marile etape ale vieții sale.

În sfârșit, ajunse în fața ușii camerei sale. Și aici, timpul părea că se oprise. Animalele ei de pluș erau încă aliniate pe mica bancă din dreapta ferestrei. Biblioteca adăpostea încă poveștile și romanele care-i populaseră copilăria și adolescența cu personaje captivante. Regăsea mirosul familiar de cedru și de vanilie.

În momentul acela, bătrânul prepelicar al lui Tom apăru în prag, privind-o pe Cindy, cu un ochi surprins, înclinând capul…

– Brownie, exclamă tânăra femeie îngenunchind lângă câine pentru a-l lua în brațe. Ce mai faci? ți-am simțit lipsa, să știi!

Cu limba lui roză și aspră, animalul îi linse nasul și Cindy izbucni în râs.

– Unde este mama, Brownie? șopti ea. Spune-mi unde este.

Câinele merse cuminte cu pași mărunți până la fereastră și întoarse botul ca pentru a-și invita stăpâna să-l urmeze. Evelyne își făcea de lucru în grădina de zarzavaturi și umplea coșul pus lângă ea cu legume proaspăt culese.

Cindy își simți toată ființa răscolită privind-o pe femeia care o crescuse, o iubise timp de aproape douăzeci și opt de ani. Nu Evelyne veghease oare noapte și zi asupra fetiței ei? Nu ea își petrecuse ore întregi confecționând costume pentru sărbătorile școlare? Evelyne fusese totdeauna acolo pentru

copila ei, gata s-o consoleze, s-o asculte când căuta o ureche atentă, pe cineva căruia să se confeseze.

Evelyne fusese singura mamă pe care o avusese vreodată. Iubitoare și înțelegătoare, o mamă care nu-i lipsise niciodată.

Cindy coborî scara și intră în bucătărie. În aceeași clipă, ușa dinspre grădină se deschise și Evelyne Pattison se opri, împietrită.

– Cindy! murmură ea, ca și cum nu îndrăznea să-și creadă ochilor.

– Bună ziua, răspunse tânăra femeie, vag ezitantă. Eram… hm… prin apropiere și…

Evelyne înaintă spre ea, cu brațele întinse.

– Eram atât de neliniștită…

– S-a terminat, acum. El a… plecat. Pentru totdeauna.

Apoi, fără să se mai gândească, se aruncă în brațele mamei.

– Am fost atât de proastă și de rea, bâigui ea, râzând și plângând în același timp. Eu… îmi pare rău.

– Am făcut o prăjitură cu ciocolată, o întrerupse Evelyne cu blândețe. Preferata ta.

Cindy nu se putu împiedica să nu râdă.

– Știu. Miroase bine în toată casa.

Ea își înghiți lacrimile pe care le simțea urcând din nou.

– Oh, mamă… s-au întâmplat atâtea lucruri… și nu știu ce să fac!

– Ești acasă, acum, șopti mama sa mângâindu-i părul. Totul va fi bine.

Se auzi o mișcare lângă ușă și Cindy îl descoperi pe Tom Pattison. Avea același aer uluit ca soția lui puțin mai devreme și această expresie o înduioșă pe Cindy. Nici măcar nu încercă să-și șteargă lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Bună ziua tată, spuse ea într-un hohot de plâns. M-am întors.

***

Era târziu când Cindy sosi în fața casei sale. Și în timp ce gara mașina pe alee, singurătatea o apăsă, brusc.

Își scoase mica valiză din portbagaj și se îndreptă spre spatele casei. Cât de goală și de rece i se va părea casa! Mai mult decât după prima plecare a lui Jay. Pe vremea aceea, avea furia ei ca s-o încălzească. Astăzi, ce-i rămăsese?

Surâse și își mângâie cu blândețe pântecele care se rotunjea deja. Oh, abia vizibil, dar nu va mai dura mult până când va trebui să-și cumpere noi haine. Nu, nu era singură. Purta o viață. O viață care va înflori în ea, înainte să vadă lumina zilei…

Se smulse din reveria ei. Trebuia să-și păstreze capul limpede, să regăsească simțul realității și, mai întâi, să dea câteva telefoane. Habar n-avea cum să-l

găsească pe Spence O'Dell, dar poliția locală va putea probabil s-o informeze. Într-un fel sau altul, trebuia să-l contacteze pe acest om. Deoarece era singura ei legătură cu… Jay.

Cindy înlemni brusc.

Tocmai își dăduse seama că era cineva în casă.

Împingând ușa-fereastră a bucătăriei, zărise licărirea unei lămpi în salon. Auzi atunci trosnetul focului în șemineu. Apoi un alt zgomot, familiar deși total neobișnuit între acești pereți: cel al unui glaspapir trecând peste o suprafață de lemn.

Poate că Bob intrase în casă pentru a termina tocul ferestrelor…

***

Jay n-o auzi intrând.

Era prea absorbit să lustruiască un mic leagăn în stil victorian.

Cutia cu unelte a tatălui său fiind deschisă lângă el, Cindy îl văzu alegând o mică rindea și lucrând prudent ca să îndrepte o mică imperfecțiune. Apoi, păru total satisfăcut.

Emoționată până la lacrimi, tânăra femeie traversă camera și-i atinse încet umărul. El tresări ușor și își ridică ochii albaștri spre ea.

– Este minunat, murmură ea, îngenunchind lângă el.

– Am găsit fotografia într-una din cărțile tale de decorațiuni, răspunse el cu o voce puțin răgușită. Originalul se găsește într-un muzeu din Virginia.

– Este o muncă uriașă. Trebuie să-ți fi luat zile și nopți!

– El zâmbi cu tristețe.

– Voiam să-l termin înainte de a pleca.

Inima lui Cindy se strânse.

– Să pleci?

– Nu te neliniști, nu voi mai reveni să te plictisesc, de data asta.

El ridică din umeri.

– La urma urmei, ce drept am oare să mă impun în viața ta și să pretind să-mi oferi dragoste dacă nu simți nimic pentru mine? Asta nu este fericire.

– Și dacă ți-aș cere să rămâi? șopti ea luând mâna lui Jay.

El se ridică, întorcându-i spatele ca pentru a-și ascunde fața.

– Nu vreau mila ta, Cindy. Pot să suport orice, dar nu asta. Te voi ajuta să crești copilul. Nu va trebui decât să ceri pentru a obține orice. Dar mai cu seamă să nu crezi că-mi datorezi ceva. Prefer să mă urăști, mai degrabă, decât să te văd prefăcându-te că mă accepți. Am obosit de toate aceste minciuni, de prefecătorii. Vreau o familie care să mă iubească realmente, sau nimic. Și știm amândoi puțina stimă pe care o ai pentru mine.

– Te înșeli, Jay, spuse ea cu blândețe.

Ea își puse cu tandrețe mâinile pe umerii însoțitorului ei și-l privi liniștită.

– Te iubesc, Jay. Această dragoste este la fel de reală cum este copilul pe care-l simt crescând în mine. Copilașul tău. Copilașul nostru. De data asta, nu este vorba de o iluzie. Te iubesc și nu vreau să pleci. Niciodată.

El stătea acolo, nemișcat, cu privirea neliniștită cercetând sufletul lui Cindy.

– Vreau să mă iei de soție, să trăiești cu mine și să mă ajuți să creștem copilul nostru, continuă ea cu un zâmbet senin. Vreau să simt corpul tău alături de al meu, când adorm. Vreau să râd și să plâng cu tine, să îmbătrânesc cu tine, Jay Garrison. Mai mult decât orice, vreau să te aud spunându-mi că mă iubești.

***

– Spune-mi că mă iubești, murmură Jay. Spune-o din nou.

El netezi părul răvășit al lui Cindy și se cufundă în ochii ei verzi, încă neîndrăznind să creadă în fericirea lui. Corpul tinerei femei se odihnea între brațele lui, încă amețit de plăcerile dragostei și zâmbetul lui Cindy exprima o deplină plenitudine.

– Aș fi crezut că ghiciseși, răspunse ea plimbându-și degetele în lungul spatelui tatălui copilului lor.

– Îmi place să te aud spunând-o.

– Te iubesc.

– Încă.

– Te iubesc.

Se aplecă asupra buzelor lui Cindy și o sărută cu tandrețe.

– Și eu te iubesc.

Era un sentiment atât de ciudat… Pentru prima dată după ani de zile, Jay Garrison era în sfârșit el însuși și nimeni altcineva. Femeia minunată pe care o îmbrățișa era a lui, pe viață. O femeie din carne și sânge, la fel de vie ca și copilul pe care-l purta.

– Încă nu pot să-mi imaginez că bebelușul meu este ghemuit undeva în tine.

Se lăsă să alunece în pat și își puse buzele pe pântecele lui Cindy.

– Când vom putea să-l simțim mișcând?

Ea râse încet.

– Nu fi atât de grăbit. Înainte de a se termina totul, voi fi grasă, dizgrațioasă și într-o dispoziție groaznică. Vei vedea că a fi căsătorit cu o femeie însărcinată nu este o partidă de plăcere.

– O să-mi placă la nebunie să fiu căsătorit cu o femeie însărcinată, Cindy Sinclair.

– Cindy Pattison, murmură ea.

– Cindy Garrison.

Mângâie din nou pântecele iubitei sale.

— Ce-au spus unchiul și mătușa ta în legătură cu copilul?

— Tata și mama? Sunt nebuni de bucurie la ideea de a deveni bunici. Vreau atât de mult să-i cunoști. Sunt minunați, să știi.

Clătină încet din cap.

— Cum am putut fi atât de proastă?

— Uită toate astea, scumpo. Pagina s-a întors.

Ea rămase gânditoare câteva clipe.

— I-am făcut o vizită tatălui meu, în timp ce eram acolo. Tatălui meu adevărat, vreau să spun.

— Judecătorul? exclamă Jay, surprins.

— Voiam să-l oblig să mă privească și să admită în sfârșit că are o fiică. Că sunt o ființă umană, nu numai o complicație de care s-a debarasat plătind.

— Și? întrebă Jay.

Ea ridică din umeri cu un aer trist.

— Este bătrân, Jay, și infirm. A fost victima unei grave crize cardiace, anul trecut; de atunci, este în convalescență prelungită într-o casă de odihnă. I-am vorbit despre Marylin, despre copilul ei: nu-și amintea nici de una, nici de cealaltă.

— Cum ai reacționat?

— Am avut impresia că fusesem înșelată.

Făcu o pauză, apoi zâmbi.

— M-am dus acolo ca să-i cer socoteală… dar n-am văzut decât un biet om bolnav care-și pierde memoria…

Ridică din nou din umeri.

— Toate astea nu mai au importanță. M-am eliberat

în sfârşit de ranchiună şi de furii acumulate. Acum, trăiesc.

Jay dădu frâu liber bucuriei sale.

– Ştii ce vom face?

Cindy avu acel mic surâs malițios care-l cucerise din prima clipă.

– Am o mică idee…

Jay izbucni în râs şi o sărută pe tânăra femeie.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Garrison. Şi vom face tot ce vei dori, şopti ea, ştrengară, strecurându-şi brațele în jurul gâtului lui Jay. Tot ce vei dori…

Sfârşit